Serdengeçti

ALLAHA, MİLLETE, VATANA KOŞANLARIN DERGİSİ

HAK'KA TAPAR - HALKI TUTAR

İÇİNDEKİLER

B U H R A N !

Müsbet ilmin musibet ilim haline gelişi... Sanayileşen devletlerin yanında enayileşen devletler... Vaşington'a çıkan yollar.. Moskova'ya çıkan yollar!.. Bütün yollar Allaha çıkmadıkça ne yapsak boş !...

YİNE BAŞLADILAR!..

«Ulus'un» sol köşesinde eski vekil H. Ali Yücel, eski başyazar F. Rıfkı yine sayıp dökmeye, yazıp çizmeye başladılar. Dünya döndükçe dönenler... Osmanlı alacası yerine Kemalistlerin giydiği «Yandım alamadım basması..»

Bir Serdengeçti Kaybettik !..

Aramızdan ebediyen ayrılan, Hukuk Fakültesi son sınıf talebelerinden Aydın'lı Mustafa Koç'un hayatı, seciyesi, fikirleri...

HAC HAKKINDA !..

Beyazid-i Bistami diyor ki : Kâbe, Kâbe olalı Allah oraya bir defa olsun girmedi.. Halbuki her zaman benim kalbimde, beni tavaf ediniz !

Tarihi, Politikaya Alet Eden Kim ?..

Halkevlerine Namık Kemali ve Mehmed Akifi sokmak istemiyenler, mukaddesatımızı çiğniyenler, âdet ve ananelerimizi yıkanlar, geçmişimize sövüp kendi putlarını övenler, İnönü'nün ismi bir kitaba konmadı diye olan yaygarayı kopardılar !..

KAHRAMANLIK MENKIBELERİ !..

Mehmetçiğin cephelerde yarattığı harikalar. Allaha mukaddesata inananlar böyle düşünürler. Putperestler, teresler ise sadece kafa çeker, nutuk çekerler...

BULGARLARA CEVAP ..

Dün Hitler'e kucağını açan, bugün Moskoflarla sarmaş dolaş olan Bulgarlar küfrü notaya almış göndermişler.. Bizim tulumbacıların ağzı bile Bulgar Halk Cumhuriyetinin ağzından daha temiz !..

Mesneviden Seçme Hikâyeler !..

Şehvetin, ve şehvetperestlerin kepazeliği.. Eşeği Yusuf gösteren ihtiras!.. Bunu Mevlâna'nın dilinden dinleyiniz !...

KOCASIZ KIZLAR !..

Ailelerde birer gaile haline gelen kocasız kızlar.. Büyük dert!.. Partiler programlarında buna da yer vermeli.. «Şunu yapacağız, bunu yapacağız... Bilhassa kocasız kızlara koca bulacağız!..» Hangi parti bunu derse partiyi vurdu..

Sahtekârlık Şaheserleri !..

Yağlı görünsün diye tavuk ve hindilere yutturulan atebrinler... Belediyeye satmak için tenekelerde çoğaltılan akrepler... Eller atom icad ederken bizimkiler neler icad ediyor !...

Gülünç Hakikatlar !..

Akıl ve yeri.. - Korkunç bir rakam : İnönü'nün bodrumlara atılan resimleri 3.500.000 tutuyor...

Ş İ İ R L E R !..

Garip Âşık, - Âşık Cevdet - Bekir Sıtkı Erdoğan - Nurettin Özdemir - A. Hadi Toplu - Sait Çekmegilden şiirler...

Yıl : 4 Kasım 1950 Sayı : 12

www.ulkunet.com

KÖYLÜ MEHMET İSTİYOR

Rüknettin Arın'a

Batıya hasret,
Batıya sevgi,
Batıya gıpta,
Mütevekkil insanlar diyarından...
Kağnı sesleri cevap veriyor gıcırdıyarak,
Bozuk düzen yol boylarından,
Tayyare homurtularına..
Göz yaşıyla ıslanmış,
Alın teriyle karışık,
Topraklardan,
Boyun eğerek sesleniyor,
Asırlık sapan
Fabrika gürültülerine...
Bozuk düzen yol boylarından,
Geçiyor,
yorgun, argın kervanlar,
Emiyor ekşi ter kokularını
Katırların nal seslerinden
Deve çıngıraklarından,
Zaman...
Ferman okuyor zamana
Ferman...
Kış boyu çile çekerek,
Gübre kokan
Ot şiltelere uzanıp,
Kerpiç duvarlar arasından
Mehmetçik oğlu Mehmed...
Mehmetçik oğlu Mehmed,
Çok şükür Allaha
Bir lokma ekmeğe değil hasret.
Gecesini aydınlatan Bezir'i var
Yakacak tezek'le kaplı kerpiç duvarlar.
Son sığırın derisi ısıtmış ayağını,
Son tas ayran,
Islatmış çatlak dudaklarını...
Çok şükür Allaha,
Çok şükür..
Cepheler kahramanı,
Merd,
Mehmedcik Mehmed.
Hazerde silik bir beşlik gibi,
Atılıyorsa da bir yana,
Takılıyor,
Nasırlaşmış bileklerdeki kolçaklara,
Diziliyor,
Mavi boncuk arasında
Bakır rengi gerdanlara...
Çok şükür Allaha,
Türk ırkının şaheseri,
Hamaset heykeli Mehmed
Dilenmiyor Merhamet.
Dilenmiyor merhamet,
Asırların hâkimi,
Milletin efendisi,
Ve zamanın kölesi,
Köylü Mehmed,
Medeniyet istiyor,
Medeniyet,
Medeniyet..

Abdülhâdi TOPLU

BİTMEYEN GECE

Bu ne karanlık gecedir Rabbim!..
Örtmüş bulutlar yıldızlarını;
Sade heyecanla doludur kalbim,
Sanki kaybettim bulduklarımı.

Bu ne karanlık gecedir Rabbim!
Şâkî ve hırsız dolmuş yollara.
İzler kayıp olmuş, bense garibim;
Bu keşmekeşte gel de dost ara...

Bu ne tükenmez gecedir Rabbim!
Asırlar var ki sabah olmadı!
Şu karanlıktan çok mustaribim!..
Doğdur güneşimi sabrım kalmadı..

M. Salâ ÇEKMEGİL

ÂŞIK CEVDET

Serdengeçti okuyucularına yepyeni bir şair takdim ediyoruz. Asıl adı Cevdet H. Aslangül olan, Kızılcahamamlı bu halk çocuğu, genç şairler arasında halk edebiyatının muvaffak olmuş en güzel örneklerini vermektedir. Biz yarının hakikî sanatkârlarının, aslını, kökünü inkâr etmekle değil, aslına bağlı kalmak, kökten sürmekle yetişip geliyeceğine inanıyoruz. Halka bağlı, yerli bir ruh taşıyan, aynı zamanda Ankara Hukuk Fakültesinde okuyan bu münevver Türk çocuğu bize bu hususta güzel bir ders vermektedir. Cevdet'in «Güzelleme»sine bakın ne kadar güzel!..

GÜZELLEME

Âşığın çaldığı gönül sazıdır
Ben mızrabı, sen de teli gibisin.
Gerdanında benler dizi dizidir
Semadaki samanyolu gibisin.

★

Mendilimde benek benek nakışın
Aya benzer, yaşmak tutup bakışın.
Deli gönlü sarhoş eder kokuşun
Çiçeklenmiş iğde dalı gibisin.

★

Allı entarini sürür geçersin
Başına bir yazma bürür geçersin
Cevdet, arı gibi güzel seçersin
Sunam sen de oğulbalı gibisin.

ÂŞIK CEVDET

EMİRGÂNDA GECE

Bir tılsımlı rûya içinde boğaz;
Dalların ucuna birikmede haz.
Mehtap dökülmede sulara pul, pul
Bir baştan bir başa Canım İstanbul;
Dağılmış, serpilmiş yamaçlarında.
Bir sırrı bölüştük dal uçlarında
Sevda yaprak yaprak avuçlarında.
Gezindik bu tenha yollar boyunca
Dinledik suların billûr sesini,
Mermer heykellerin ürpermesini
Duyduk ruhumuzun enginliğinde.
Bu sedef gecenin sahibi nerde?
Böyle birdenbire başlar içimde
Bir şanlı bestenin son uğultusu;
Asırlık çeşmenin kurnasında su
Ağlar geçmiş günün musikisiyle;
Kalplerin içinde kalan sesiyle
Söyler bu esrarın ilk hecesini.
Gecenin çözülmez bilmecesini
Çözer damla damla ve yudum yudum.
Bu sesle tarihi tekrar okudum.
Gördüm asırların manevrasını;
Ve eski günlerin hatırasını
Nefes nefes içtim çınarlarından.
Tura'larla süslü duvarlarından
Mazi nakış, nakış bize gülmede;
Bir sahil feneri yanıp sönmede.
Düşmede yollara gölgelerimiz,
Bu hülya içinde erir gibiyiz.

Nurettin ÖZDEMİR

MESCİTTE SABAH

Bir şafak düştü; ezan sesleri yükseldi bugün,
Dilde tekbir ile binlerce melek geldi bugün
Bir ilâhî nefesin bestesi coşturdu beni;
Hislerim aşka dökülmüş ulu bir seldi bugün!
Tanrı divanına bin vecd ile koşturdu beni
Bir şafak düştü ezan sesleri yükseldi bugün...

Bir şafak düştü, sular çalkalanıp aktı bugün,
Dertli âşıkları bir velveledir yaktı bugün,
Kumrular göklere kaldırdı küçük başlarını
Bir yeşillik beni mest etti namaz vakti bugün!.
Döktü binlercesi tevhid ile göz yaşlarını,
Bir şafak düştü sular çalkalanıp aktı bugün..

Bir şafak düştü; geniş pencereden taştı bugün,
Gözlerim «Hüsnü muâllâ» ya dalıp şaştı bugün!.
Ruhların, neylere sinmiş ebedî cünbüşü var;
Her gönül hakka dualar gibi yaklaştı bugün
Uhrevî şarkılar aksetti semavata kadar...
Bir şafak düştü; geniş pencereden taştı bugün..

Bir şafak düştü, esaret kesilip dindi bugün!
Yemyeşil gözlere hür manzaralar sindi bugün..
Çırpınan arzularım döndü biçimden biçime,
Ruhum azat edilip cismimi silkindi bugün
Camiler misli ferahlık dökülürken içime,
Bir şafak düştü, esaret kesilip dindi bugün!...

Bekir Sıtkı ERDOĞAN

BİTLİS

Yine kış geldi!
Yine bir kervan geçmez ülke oldun artık...
Nefesimiz kokacak dört çıplak dağ arasında;
Yirminci asrın dev aynasında
İhmalkârlığın yüz karasını bıraktık!...
Yine kış geldi!
Yine bir sürü aç'ın ah'ı yükseldi viedanlara,
Şimdi bu bir sürü aç'ın kalbinde kanayan yara
Ankara'ya ses veriyor;
Bu ses moskof'a heves veriyor!..
Yine kış geldi!..
Yine bir iki iskelet at dünyadan haber getirecek bize;
Ve herkes gibi seyirci kalacak halimize,
Topal «Doğu kalkınması...»
Kimsesiz Bitlis'linin günül yası,
Sonu gelmez bir makam'a yükseldi!..
Yine kış geldi!
Yine ben içimi dökmek hevesiyle tutuşup yanacağım;
Feryadım dört çıplak dağı aştı sanacağım...
Fakat ne çare! «Madem ki Doğu'lusun,
Sen şimdi kara cahil bir Memo'nun oğlusun!»
Sitemi gönül deldi;
Bu bizdeki feryat sonu gelmez bir makam'a yükseldi...
Yine kış geldi!..

Bitlis : Mehmet KUMAŞÇIOĞLU

ŞİİR GÖNDEREN ARKADAŞLARA..

Yavaş yavaş, imkân nisbetinde okuyucularımızın şiirlerini neşretmiye başladık. Şiir gönderen arkadaşlarımız merak etmesinler. Sıra onlara da gelecek. Neyliyelim yıl 4. Sayı 12... Halbuki bizde neşredilmemiş iki çuval şiir var... Bundan sonra daha sık çıkacağız. Genç şairlerimizi daha fazla beklemiyeceğiz.

SERDENGEÇTİ

www.ulkunet.com

BUHRAN!.

Yıl 1950. Yirminci asrın ortasındayız. Bu asrın çocukları olmakla öğünüyoruz. Maddenin bütün sırlarını keşfettik.. Artık şu çağıl çağıl akan sular boşuna akmıyor. onun karşısında şiirler söylemiyoruz. Her şeyi faydaya paraya tahvil ettik. Suya beyaz, kömüre siyah elmas dedik.. Bunları enerjiye, ışığa, harekete çevirdik..

Bu gün göklerde uçuyoruz. Orta zamanın mucizeleri hakikat oldu. Zaman ve mekândan kurtulamadıksa da ona hükmettik. Geceleyin gök yüzünde parlıyan, bize meçhul âlemlerin hayalini veren yıldızlar bile şimdi malûmumuzdur. Bu işle uğraşan alimler, heyetşinaslar yıldızlarda kaldırımlarda gezer gibi dolaşıyorlar. Kürelerden, zerrelere kadar her şeyin esrarına vakıfız. Bir düğmeye basmakla dev gibi makinalar, harekete geliyor, büyük şehirler aydınlanıyor!.. Fakat bütün bunlara, bütün bu malûmlara rağmen huzurumuz yok!. Karanlıklar içindeyiz, Bu buhranlar, bu hüsranlar nereden geliyor. Bunun tek bir cevabı var: Her şeyi biliyoruz! Fakat kendimizi asla!.. İnsan denilen varlık, meçhul olmakta devam ediyor. Bu buhranlar bu hüsranlar ondan!..

Büyük Yunus:
«İlim ilim bilmektir,
İlim kendin bilmektir.
Sen kendini bilmezsin,
Ya nice okumaktır?!»

ve Sokrat «kendini bil» sözünü boşuna söylememiş!.. İnsan denilen meçhulü tanımadan, kendinizi keşfetmeden evvel, bütün bu harici aleme ait bilgilerimiz bize ancak felâket getirmiştir. Zira hareket noktası olarak insan, insanlık alınmamış, düşünülmemiştir.

«İnsan eşrefi mahlûkattır», «insan yer yüzünde allahın halifesidir», «kâinatın hulâsasıdır» diyen ve böylece bütün kainatı insana, insanlığa doğru çeken büyük görüşler bir tarafa atılmış, hattâ bu görüşlerle, (Ortaçağ zihniyeti doğmatizm, insan hodbinliği v.s..) alay edilmiştir. Asrımızın buhranı, geçirdiğimiz ve geçirmekte olduğumuz bütün felâketler, yapılan keşif ve ihtiraların, insanın mahiyeti, insanlığın saadet ve huzuru düşünülmeden yapılmış olmasından ileri geliyor. Hele bu keşif ve ihtiraların, menfaatçı, haris insanın elinde ne hale geldiğini, nasıl suistimal edildiğini, beşeriyetin helâkini nasıl hazırladığını, biz yirminci asır çocukları, gözlerimizle gördük ve görmekteyiz... Harp vasıtalarının tekâmülü, atomun icadı ve bu büyük keşfin ilk olarak beşeriyetin mahfı için nasıl kullanıldığını düşünürsek, müsbet ilmin gittikçe bir müsibet ilim haline geldiğine İnanmamak elimizden gelmez!.. Dünkü harplerde yüzer yüzer, biner biner, er meydanlarında göğüs göğüse savaşan kahramanlar artık tarihe karıştı. Bugün bir atom bombası bir anda yüzbinlerce insanı duman ediyor. Koroğlunun dediği gibi tüfeğin icadıyla bozulan mert lik atomun icadıyla artık ebediyen tarihe karıştı.

Son asır harplerini doğuran amillerin başında da iktisadi sebepler gelir. Gayriuzvi enerjinin enerjiye tahvili ile birden bire inkişaf eden büyük sanayi istihsali artırdı. Avrupalılar kolayca, bol miktarda istihsal ettikleri mamul eşyanın ham maddesini tedarik ve bu eşyayı satmak için pazarlar aradılar... Avrupa devletleri arasında bu pazar arama, mal satma işi müstemlekeciliğe hız verdi. Rekabet yarattı. Büyük harpler bu rekabetten doğdu.. Böylece gittikçe sanayileşen devletlerin yanında, gittikçe enayileşen bir devletler gurubu, daha doğrusu devlet dahi kuramıyacak kadar fakirleşen sefil insanlar kalabalığı meydana geldi.. Asya'nın, Afrika'nın, Okyanusya'nın servetleri müstemlekeciler tarafından Avrupa ya taşındı.. İktisadi kudretlerini kaybeden bu milyonlarca insan siyasi kudretlerini istiklâllerini de kaybettiler. Birer müstemleke haline geldiler. Dışarda müstemlekeciliği, emperyalizmi körükliyen büyük endistüri hareketleri içerde amele-patron kavgalarına yol açtı.. Bu hareket Sosyalizmi ve nihayet komünizmi doğurdu.. Şark milletlerini derisine kadar yüzen, soyan hırsız Avrupa bu suretle çaldıklarını, yığdığı servetleri rahat rahat yiyemedi, burnundan geldi. Kendi yıkımını yine kendi hazırladı..

Bu gün kıtalar üzerine çöken zifiri karanlık mağra devirlerinin karanlığından daha müthiştir. Bu etrafımızda sel gibi akan ışıklar, bu şehirlerde gecelerin gündüze dönüşü, bu motor homurtuları, bu sonsuz, sür'at bu projektörler içimizdeki karanlığı aydınlatmaktan çok uzak!..

Medeniyet Koca Akifin dediği gibi «tek dişi kalmış bir canavardan» farksız. Her gün harp tehlikesi... Her gün iktisadi buhranlar.. Grevler, ihtilâller, harpler.. intiharlar.. Dünya yüzünden itimat kalkmış!.. Kıtalar, kıtalara, milletler milletlere insanlar insanlara girmiş!.. Herkes herkese düşman! Kimse kimseye inanmıyor, itimat etmiyor!.. Herkes herkesten şikâyetçi... Devletler, devletlerden, insanlar, insanlardan, idare edilenler idare edenlerden, amirler memurlardan, memurlar amirlerden, iktidar muhalefetten, muhalefet iktidardan, karı kocasından, koca karısından, hoca talebesinden, talebe hocasından, babalar çocuklarından, çocuklar babalarından ev sahibi kiracıdan, kiracı ev sahibinden, amele patrondan, patron ameleden ilâhiri. Şikâyetçi.. İşin en feci tarafı yirminci asır insanı kendinden şikâyetçi. Kendi kendisiyle çıkmaz içinde... Ne kadar zengin olursak olalım, ne kadar yükselmiş bulunursak bulunalım hepimiz halimizden şikâyetçiyiz... Şükür yok! Küfür çok!.. Kanaat yok!.. İhanet çok!.. Aileler çekilmez bir gaile haline gelmiş!.. İçerde kızlar koca bekler... Dışarda orosbu kovalar erkekler... Evlenme yok!. eylenme çok.... Velhasıl işimiz berbat!.. Dünyanın hiç bir yerinde bir damla huzur kalmadı. Birleşmiş milletler ideali, bir cennet hayali... Orada kafa çekilir, nutuk çekilir, veto çekilir.. Fakat bu dert çekilmez artık. Bu nutuklar, bu vetolar ancak yevmi gazetecilerin işine yarar.. başka bir işe yaramaz.... Buhran! Buhran! Buhran!... İçerde buhran, dışarda buhran!.. İnsanlarda, milletlerde, ailelerde bizzat fertlerde kendi içimizde sonsuz buhran ve hüsran!..

Eski bir söz var: «Her yol Romaya çıkarmış» Romayı yıkan işte budur.. Şimdi Kominform devletlerinde bütün yollar Moskovaya, demokrasi cepheside Vaşington'a çıkıyor. Bütün yollar allaha çıkmadıkça bütün insanlar allahta birleşmedikçe dünya huzura kavuşamaz. Bu sözde birleşmeler, antlaşmalar hep yalan! hep boş!... Bizi ve bütün insanları kol kol, yol yol ayıran nedir? İmansızlık! allahsızlık!... Allaha giden yollarımıza kim durdu? Bizi can evimizden kim vurdu? Allahsızlar, imansızlar, ahlâksızlar, maddeciler, menfaatçılar, mideciler.. Sömürgeciler.. Bu mukaddes yolu servetler, şöhretler, apartmanlar, bizzat kendimizin varlığı, nefsimiz kesiyor, tıkıyor... Nefsimizde dahil bütün bu şer kuvvetlerle mücadele etmedikçe, allahın ve peygamberin dediği yoldan gitmedikçe kurtuluş yok! huzur yok! sulh ve selâmet yok!...

Serdengeçti

ÖZÜR DİLERİZ!

Burada açıklamayı uygun görmediğimiz ciddî sebepler yüzünden, «Bir Fakültenin iç yüzü», «Bir nesli Nasıl Mahvettiler» yazılarının devamını neşredemedik. Her biri başlı başına bir mevzu teşkil eden, halk kitleleri arasında derin akisler bırakan bu yazıları böyle parça parça değil de kitap halinde neşretmeyi düşünüyoruz. Okuyucularımızdan özür dileriz..

Serdengeçti

www.ulkunet.com

YİNE BAŞLADILAR

Mahut, meşhur eski M. Eğ. Bakanı H. li Yücelle eski başyazar, eski millet vekili . Rıfkı Atay, bu eskiler «Ulus» un *sol* kö-sinde rebetleşe yeniden faaliyete geçtiler. . Ali Yücel akıllara durgunluk veren bir ir'at ve dönüşle takrar tekkeye avdet ey-di.. Hürriyetten, insandan, aşktan, tasav-uftan bahsetmiye başladı, yazısından öğren-k ki pirimiz üstadımız Konyaya kadar git-işler. Mevlâna dergâhında diz çökmüşler... üz sürmüşler ve dergâhta dönmüşler... endisi yazıyor, biz değil... «Döndüm» diyor. evlâna gibi ulu bir ruha iltica etmesi, ergâhta dönmesi fena değil amma, üstadı-ız bir gün gelir aksi istikamete dönerse ldan çark ederse ne diyelim. Her neyse ay Yücel dünya döndükçe dönsün dur-n!...

Biz Atay-Fatay Falih-Rıfkı beye ve ma-lesine gelelim. F. Rıfkıda din düşmanlı-*mukaddesat düşmanlığı*, Allah ve ahlâk şmanlığı ikinci bir tabiat halinde.. Nerde r iman dalgası dalgalanırsa, nerde bir bu llet, müslüman Türk milleti varlığını his-ttirmeye başlasa bu adamın ödü kopar... ı cibali imanının oğlunun aklına, müslü-nlık deyince cercilik, üfürücülük, yobaz-gelir. «Bütün insanlar Allah katında mü-vidirler», «Hiç ölmiyecek gibi çalışacak-», «Kendin için istemediğini başkalar n de isteme» «Yalnız ve yalnız Allaha ta-ır, Allahtan başkasına kulluk yok» deyen yük dinin, bir hamlede dünyanın yarısını plıyan büyük ruhun, Farabileri, İbni Si-ları, İbni Haldunları, Mevlânaları çıka-ı, avrupaya medeniyeti öğreten, ronesan-muharrik kuvvetini bilmemezlikten ge-. F. Rıfkı'nın yobaz, kara yobaz gibi ağ-dan hiç düşürmediği bu kılçıklı kelime-yanında milliyetçilikten, hattâ türkçü-ten, de bahsettiğini görüyoruz. Milliye-bütün unsurlarını inkâr eden bu mün-, milliyetçilikten ne anlıyor, Türkçülük-ı ne anlıyor? Bay Atay'a, vatan kurtaran un hangi ruh olduğunu, Kuvvayımilli-deye adlandırılan bu iman dalgasının eden, hangi imandan geldiğini sorabilir-yiz?...

O bunları, da bilir; fakat inkâr eder... n 30 yıl Anadolu Türklüğü üzerine çö-ı, ruh düşmanı, mukaddesât düşmanı kop-zu bir saltanatın yardakçılığını yapan, Se-ik dönmelerinin, siyaset manavracıları-anonim şirketinde en büyük hisselerden ini alan bu kalemşor herşeyi bilir, bilir ma bilmemezlikten gelir. İşine öyle elve-. **İmanından başka herşeyini kaybetmiş, çleri şehid, kadınları dul, çocukları ye-kalmış harap bir vatan yoksul bir mil-** üzerinde «Bu vatanı biz kurtardık», «Biz attık» diye saltanat sürenleri, mehmet-n kemikleri üzerinde bina kuranları, zi-yapanları bu millet unutmadı; unutmıya-.. Gençliğinin kısmı azamını kubbeli bir yerde aharını seyyahatlarda, yazın plâjlarda, askerliğini Cemal Paşanın çadırında geçiren-*lerin bu milletten söz açmıya, millet adına* konuşmıya ne hakları var?!. 30 sene yazdı-lar yetmedi mi? 30 sene yediler yuttular yetmedi mi?... Bu ne bitmez tükenmez ihti-ras... Bu ne tasallut... Hâlamı din, mukad-desat, Allah, aklâk *düşmanlığı*... F. Rıfkı-nın hangi yazısı üzerinde duracağımızı bi-lemiyoruz. Çünkü hepsi bir birinden beter. 22 Ekim tarihli «Ulus» taki yazısından bir parça alalım. «Kemalizim, ne Tanzimat gibi Osmanlı alacası *veya frenk zübbesi, ne* şe-riat devrinde gördüğümüz yarısı yobazlık-tan yarısı ırkçılıktan yoğrulma kaba söven yetiştirmez» diyor Bay Atay: Ne yetiştirir ya? Falih Rıfkı'nın vermeye yanaşmadığı bu cevabı biz verelim:

Şüphesiz kemalizim devrimde yetişenler yerli Osmanlı alacası geymezler. Buna te-nezzül etmezler... Kemalizmin giydiği «yan-dımalamadım basması» yetiştirdiği Frenk yosmasıdır... *Kemalizim daha doğrusu* ke-malist geçinenler, Falih Rıfkı gibi bu «izmi» bir kalkan olarak kullananlar, kadın, iffet ve mahremiyetlerini bir nevi geri orta çağ zihniyeti olarak vasıflandırırlar. Kadın hür-riyeti adı altında Türk hanımını asri bayan adıyla sokaklara mahkemelere düşürenler onlardır. Sayın gününü bir söğüm günü *baline getiren F. Rıfkı* 22 *Ekim* Pazar gün-kü ulusun sol köşesindeki ayva yazısında ka-rayobazlık -ortaçağ- sağ olugarşisi falan filan! Bir sürü iftira, bir sürü yalan.. savuruyor. F. Rıfkı'dan öğrendik ki kemalizim din düş-manı değilmiş! ibadeti, vicdanları, dini neşri-yatı serbest bırakmış!.. Falih Rıfkı halkın kafasını, hafızasını bir yaz-boz tahtası kara *tahta mı sanıyor?!* Hangi din hürriyeti? Han-gi ibadet hürriyeti? Hangi dini neşriyat!.. Şurada, burada hadiseler tertip ederek irtica hortluyor deye Ege kıyılarından Erzuruma kadar, nice nice din adamlarını, maneviyat *adamlarını gece yataklarından alarak* sa-fakla darağacına çekenler, din derslerini mekteplerden kaldırıp din kitaplarını kü-tüphanelere, halkevlerine sokmuyanlar, Ku-ranı kerim de dahil, bütün bu kitapları, çuvallara doldurup karakollara *sevkedenler* hangi din, hangi vicdan hürriyetinden bah-sediyorlar. Yalan değil! görenler var, bilen-ler var. Karakollarda Kuranın üzerine otu-dular. Onunla soba tutuşturdular. Allaha inanan, mümin ve müslüman vatandaşlar memurlar terfi ettirilmedi; değilseler faal ve aktif olamadılar. Karşılarına imansızlar *saltanatının putperest yardakçıları dikildi.* Nerde temiz imanlı vicdanlı bir insan var-sa ezdiler, bozdular. Ahlâkın ve maneviya-tın mezarlarını kazdılar. Bize «Kemalizm hangi camiye kilit vurdu?» diyorlar. Ke-malizimin birçok camilere kilit vurduğu, bir çoklarını yıktığı, birçoklarını da askeriye ve askeriyenin iaşe deposu olarak kullandığı malûm. Fakat asıl mesele bu değil sızlar camilere kilit vurmadan evv lara, vicdanlara kilit vurdular. Sa maatları dağıttılar. Büyük iman ce nin seslerini susturdular. Buna sevkitabiîlerin, orta uzuvların faaliy-liştiren yerler, stüdyolar, stadyuml devü evleri, meyhaneler... haneler Böylece camiler kendiliğinden boş ka falar, kalpler, vicdanlar boş kaldı....

Bu azim ve korkunç boşluğu k nin meydanlara diktikleri putlar dol dı.. Bu suretle nesiller mahvedildi. hiçlik ve boşluk içinde kalan genç ne yapacaklarını nereye gideceklerin neye inanacaklarını bilemediler. Bi kendilerine gelemediler. Bir Avrup di. Ona Ankara ve modern tesisle rildi. Hasanoğlan köy Enstitüsüne dü. Bozkırın ortasında köy çocukları klâsiklerini, Şekispirin eserlerini o lardı. Avrupalı hayran, bizimkiler h Garplı seyirci, «Büyük terakkiler mişsiniz, tıpkı bize benzemişsiniz!» d zimkilerin sevincine son yok!.. Ulu yük manşetler: Bir ecnebinin mode kiye hakkında *görüşü: 400 yıllık* m 20 yılda katettik, v.s. Gavurlaşmakt vura benzemekten son derece haz bu adamlar bize öyle bir oyun, Türk larına öyle bir gavur oyunu oynat sorma gitsin?!. Yunan eserleri, Rus meleri, otello'lar hamletler, Figaro ğünü, satılmış nişanlardan bu millete *yar gelebilirdi?!* Türk köyünün Türk sünün sefaletten kurtulmasına bunk yardımı olabilirdi. Başkalarının o oynıya oynıya kendi oyunumuzu u Unutturdular... Bizi oynattılar. Ald Bu tiyatrocular, bu satılmış nişanlı bozulmuş bakireler, bu randevücu kumarbazlar, bu matrabazlar, bize kuvvet deyen bu karaborsacılar, art mahdırlar.... Af dileyecek, özür dil yerde, halâ hak davasına kalkışıyorl lâ yalan söylüyorlar. Halâ hak düşm halk düşmanlığı yapıyorlar.. Fakat a çak kemiğe *dayandı; millet uyandı*... yatrocularını, bu Selânik kumpas perde arkasında Müslüman Türk m oynadığı oyunları gözleriyle gördü; e tuttu. Tekrar edelim bizim davamız, için, vatan için, millet için «canını ca bütün varını verenlerin davası, mel ğin davasıdır. Ortada heykeli dikilec varlık varsa o, da mehmetçiktir. Mel ğin heykelidir. Bu topraklar için t düşenlerin çocukları, kulla kul olmay seciyeler, eyilmez başlar, ak alınlar, k kaddes davaya serdengeçercesine h **furcasına baş verenler, bu mukadde dolu dizgin girenler, bizler, bütün va çukları, bütün putları, peresleri, ter le birlikte devirecek, Türk Milletini vatanını düşürülen çıkmazdan, Ta yardımıyla kurtaracak, cennete çevir** İmanlıyız!.. Kuvvetli-yiz!.. Ümitliyiz!.. bizim, yarın bizimdir.

www.ulkunet.com

BİR SERDENGEÇTİ KAYBETTİK!..

Ankara Hukuk Fakültesinin son sınıfında, Aydın'ın Köşk nahiyesinden Mustafa Koç, aramızdan ebediyen ayrıldı.. Şimdi o, sarı yaprakların kara toprakların altında yatıyor. İlkbahar, sonbahara karıştı. Mustafa yemyeşil bir hayat, engin, taşkın bir bucaksız bir ruhtu. Üzerinden nice yaprak dökümü mevsimleri, nice sonbaharlar geçse, sararıp solacağa, toprak olacağa benzemiyordu.. Gençti, dinçti, kuvvetli idi. Varlığı varlığına sığmıyordu. Onu ilk defa Serdengeçtinin idarehanesi olan bir apartmanın zemin katında tanımıştım. Yanımda Tıp Fakültesinde okuyan kardeşi Ahmet vardı.. «Kalpten kalbe yol var» derler.. Zaten kalplerimiz bir, gönüllerimiz bir. Yollarımız birdi.. Köşkten gelen mektuplardan anlıyordum. Orada da bizim gibi serdengeçtiler vardı. Ahmet susuyor, Mustafa konuşuyordu. En az on kişilik bir heyecan ve imanla konuşuyordu. Gözleri ateş saçıyordu. Sözleri ateş gibiydi.. İnsanı yakıyordu.. Memleketini, memleketinin insanlarını anlatıyordu. Herkesin görmediğini görüyor, söylemediğini, dik bir baş, eğilmez bir seciye ve karakter bütünlüğü ile söylüyordu. Sıhhatli, imanlı varlığından taşan hayatiyet onu müfrit yapmıştı. Şöyle böyle, orta halli, idarei maslahatçı insanlardan değildi. Haksızlara, ahlâksızlara bir Hazreti Ömer heyecanı ve galeyan içinde hücum ediyordu.. Anadan doğma bir serdengeçtiydi. Sözde Türklerden ve Müslümanlardan değildi. Çok okurdu. Onun yanında dinden söz açmıya çekinirdim. Büyük büyük tefsir, hâdis kitaplarını, Türkiyede islâmiyetle ilgili ne varsa hepsini okurdu. Okudukları yalnız kafasında kalmaz, dâva, hareket, hayat haline gelirdi. Şu hep bildiğimiz, çekingen, zavallı müslümanlardan değildi. Bu davanın, bu dinin imanı içinde dalga dalga idi. Hukuk tahsil ediyordu. Amma diğer talebeler gibi yalnız mektep kitaplarına bağlı kalmıyordu. İslâmi esaslara dayanan hukukun, mecellenin altından girip üstünden çıkmıştı. Hukuku bitirince Mısıra Eshere gidecekti.. Ondaki okuma hırsından korkuyordum. Bu kafa nasıl patlamaz, bu akıl nasıl durmazdı.. Mustafa içimde benim ideal gencim olmuştu. Onu tanıyınca bir kıt'a keşfetmiş gibi sevinmiştim. Son zamanlarda asker olmuştum. Yedeksubay okulunda... Serdengeçtiyi Mustafaya devretmeyi düşünüyordum. Bu zamanda böyle bir insan, böyle bir genç bulabilmek.. Bu saadetlerin en büyüğü idi. Mütemadiyen konuşan, kükreyen, şahlanan Mustafa, derin bir tevazuya gömülmüş ruhlu, tertemiz Ahmet.. Bu iki kardeş... Bu bozulmamış insanlar... Aşınmamış vicdanlar!... Bunlara baktıkça vatanî bir heyecan duyuyordum. Zamanın bütün şer kuvvetlerine, imansızların ilk mekteplerden üniversitelere kadar sistemli bir surette giriştikleri menfi telkinlere karşı durabilmek, her kişinin kârı değil, er kişilerin kârıydı.. Karşımda münevver iki er vardı. Bunlar millî mücadele kahramanlarının, efeler yatağından, Aydından gelliyorlardı.. Öyle anlaşmış, birbirimize öyle ısınmıştık ki, gittikleri zaman sanki beraberlerinde beni de götürdüler. Onlar gitti, ben tahtından tacından olmuş bir kral gibi kalakaldım. Meyus ve mükedder...

O gece gördüğüm rüya fatihlerin rüyasına benziyordu. Mağripten maşrıka kadar uzanan, bütün mazlum milletler esaretten, sefaletten kurtulmuşlardı.. Tekbir seslerinin çınladığı ülkelerde, Cava'dan, Atlas sahillerine kadar muzaffer ordular yürüyor, al - yeşil bayraklar dalgalanıyordu...

O gün, bu iki imanlı kardeş beni en geniş hayallere, en büyük ümitlere doğru çektiler ve onlara, davama bağlanır gibi bağlanmıştım..

Böylece aradan 4 - 5 ay geçti. Mektepte idim. Tatil günlerinden bir gün Mehmet (Altınsoy) yüzüme garip garip bakıyordu. Bir aralık:

« — Kudret gazetesini okudun mu ?» dedi.

« — Hayır, imtihanlar var.. Son günlerde okumuyorum.. Ne var, ne olmuş ?..»

« — Birşey yok ! »

« — Allah aşkına söyle...» Söyledi... Keşke söylemez olaydı..

« — Ben de Kudret gazetesinde gördüm; hani senin Aydınlı Ahmet Koç var ya! işte onun kardeşi öldü!...»

« — Öldü mü ?!...» diyebildim.. Olduğum yerde donlum kaldım.. Çok sevdiğim ve bir türlü ayrılmak istemediğim Mehmet'in yanından hemen ayrıldım.. Odama girdiğim zaman sanki Mustafa karşımda idi. Hani geçen kış, beraber şuracıkta yemek yemiştik. Mustafa bize hiç bir şey düşürmemişti. Ne lâzımsa «etme, gitme» demeye bırakmadan o almıştı... Kardeşi Ahmet, Hukuk Fakültesinden Hüsamettin de vardı.. İşte şuracıkta.. vay Mustafa vay!.. Yiğit Mustafa, efe mustafa, aslan çocuk !.. Nasıl oldu ?. Nasıl öldü ? Ne zaman ?. Bana ne diye haber vermediler ?.. Sabaha kadar uyuyamadım. Kendi kendime hep bu sualleri sordum... Her defasında Mustafa karşıma çıktı.. Ben ölmedim der gibiydi. Başkaları tarafından sevilen varlıklar, ölseler de yaşamıya devam ediyorlar.. Mustafa bende, benden fazla vardı.. Yaşıyordu, konuşuyordu.. Bu sene Hukuku bitiriyordu. Benim de askerlik biteccekti. Eshere birlikte gidecektik. Baş verdiğimiz davanın kültürünü, ilmini de alıp gelecektik..

Ertesi gün kardeşi Ahmet'e bir tâziye mektubu yazdım. Kim kimi tâziye edecekti. Ben de Ahmet kadar yaralıydım. «Mustafa hakkında bana malûmat ver, ona karşı olan borcumu ödiyemem... Ne yapayım.. Ölümün karşısında ben de herkes gibi âcizim... Mustafanın tekrar geleceğini bilsem Serdengeçtiyi baştan başa simsiyah çıkarırdım. Ne kadar ağlasak, ne kadar sızlasak, ne kadar yazıp çizsek giden gelmez !.. Yerlere, göklere, kabına sığmıyan Mustafa, nihayet sen Serdengeçti de bir yaprak, Aydın ilinde bir avuç toprak mı olacaktın. Tanrıdan sana bol bol rahmet.. Kederli ailene bütün Serdengeçti ailesi adına başsağlığı ve sabırlar dilerim..

Bir hafta sonra rahmetlinin kardeşi Ahmetten mektup aldım. Bu mektup değil, rahmetlinin, bütün hal ve ahvalini anlatan mükemmel bir yazıdır. Bu yazıda Mustafa'nın, naçiz şahsımız hakkında fazla sevgiden ve dostluktan gelme samimi iltifatları var.. Keşke biz bu iki sevgili kardeşlerin dediği gibi olabilsek.. Nerde ?!.. Kendileri temiz ve büyük olanlar herkesi temiz ve büyük görürler.. Mezkûr mektubu, daha doğrusu yazıyı Mustafanın hatırasına hürmeten hiç bir yerini çizmeden aynen neşrediyorum.

3/Ekim/1950

Pek Muhterem Ağabeyim Serdengeçti;

Kayhiyle kalbimize onulmaz yaralar açan ağabeyimin vefatından duyduğunuz acıları ifade eden mektubunuzu gözyaşları dökerek okuduk.

Ağabeyim Mustafa Koç 11/10/1950 Çarşamba günü Gülhane hastahanesinde vefat ediyor. Teşhis kat'i olmamakla beraber doktorlar böbrek üstü bezinden muztarip olduğunu söylüyorlar. Buradan Ankaraya giderken biraz rahatsızdı, onu köyden, tekbir ve ilâhi sesleri ile gömüldüğü köyden son defa Hacılarla beraber tekbir ve ilâhi sesleri arasında uğurlamıştım. Hicaz çöllerine gidenler salimen döndüler. Hacıları Allah Allah!.. sesleriyle istikbâl edenler Ağabeyimi kanlı göz yaşlarıyle karşıladılar. Ağabeyim Ankarada profesörlere muayene olmuş hastalığın ehemmiyetsiz olmakla beraber hastahanede daha çabuk tedavi edilirsin demeleri üzerine hastahaneye yatmış.. Kader böyleymiş, doktorların bütün ihtimamlarına rağmen hastahanede üç gün deyince vefat ediyor. Zindeliğini, eski hâl ve etvarını tamamen muhafaza etmiş, hasta arkadaşlarına bol bol dinî nasihatler yaparmış. Her zaman yatağında Kur'an okur ve dua edermiş. Son günü güler yüzle ve yüzü kıbleye müteveccih dudaklarının kıpırdandığını görüyorlar. Hiç ızdırap duymadan bu tebessümlü haliyle ruhunu Sahib-i Hakiki'sine teslim ediyor. Arkadaşları uyuduğunu zannediyor, evet uyuyor fakat bir daha uyanmamak üzere...

Ben babamla birlikte tayyare ile Ankaraya gittim. Ağabeyimin cenazesini otomobille köye getirdik ve pek sevdiği Valdemin yanına gömdük. Ölümünün her tarafta uyandırdığı teessür tahminlerin fevkinde oldu. Hoca lâkabiyle anılan merhum yılmak bilmez mücadeleci ve sahabelere yakışan karakteriyle büyük bir şöhret temin etmişti.

Sahifeleri din ve millete hasredilmiş mecmuanızda ağabeyime bir yer ayırdığınız için ailem ve dostları namına teşekkürü bir borç bilirim. Ö gerçi süs ve âlâyiş adamı değildi ama hayırla yad edilmesini kim istemez. Onun en büyük saadeti hayatta idealinin tahakkuku ölümünde fatiha ile yad edilmesi idi. Sizin say-ü gayretinizle davası Evvel allah tahakkuk edeceğinden ve yine sizin hamiyet ve fedâkârlığınızla binlerce fatiha ile yâd edileceğinden ağabeyim mezarında rahat uyusun. Biz zaten bu aziz insanın tesellisini sizin için bir ağabeye sahib olmakta buluyoruz. Varolun, sağolun vefakâr mücahit !..

Maruzatım uzadığı ve uzayacağı için sizden özür dilerim, yaralı gönlümüzün dertleri söylemekle bitmiyor.

Ağabeyim Mustafa 1922 senesinde Aydın'ın Köşk nahiyesinin Ilıda köyünde doğmuştur. Gerek ona ve gerek baba cihetinden Ali Koç ve Bolu oğulları sülâlesine mensuptur. Sülâle erkek evlâtların çokluğu ve bilhassa mert ve asîl insanlar yetiştirmekle maruftur. Bu civarın en meşhur din hocaları sülâlemizden çıkmıştır. Bilhassa bu hocalar arasında Sultan Hamid'e bile hocalık yapmış âlim ve fazıl zatı muhteremeler de vardır. İşte kendisi böyle temiz bir sülâlenin Ali Koç ve Hafize adlı iki torunundan meydana gelmiştir. Anamızın teşvik ve delâletleriyle Kur'an tahsil etti. Mektepsizlik yüzünden ancak 12 yaşında mektebe gidebildi. Liseye kadar sınıflarını birincilikle geçti. Bütün tahsil hayatında zekâsı ve bilhassa değişmek bilmez, eğilmez ve bükülmez ahlâk ve imanı ile hoca ve arkadaşları tarafından takdir edilmiştir. Daha tahsile başlamazdan kalbinde yerleşen din ve milliyetçilik aşkı lisede büsbütün inkişaf etti. Bu sebeptendir ki ilk derslerde dahi hadis ve tefsire ait kitap okuyor ve derslerini dahi ihmâl ediyordu. Yavaş yavaş en büyük emeli olan Mısır'daki Ezher üniversitesine hazırlık yapıyordu. Kitapları yalnız okumakla kalmaz halk'ada öğrendiklerini telkin ederdi. Çocukluğundan beri aşıkı olduğu din ve milletine kem gözle bakanları kanun ve nizam tanımaksızın açıkça tenkit ve hücum ederdi. Ömründe bir defa dahi kuvvete boyun eğmemiş en kavi hücumlar karşısında dahi dimdik kalabilmiştir. Onunla dünya haritası başında Türk âleminin ahval-i perişanını gözlerimiz yaşlı düşündüğümüz günleri; Turan idealinin gerçekleşmesi için sabahlara kadar plânlar kurduğumuz geceleri hatırladıkça hâlâ tüylerim ürperir. Fakat heyhat demekten başka bugün elimden ne gelir.

(Sonu Sayfa 12 de)

www.ulkunet.com

HAC HAKKINDA

Dr. Operatör Şerif Korkut'un haç hakkında bir yazısını aldık. Manevi mes'uliyeti kendine ait olmak üzere mezkûr yazıyı neşrediyoruz. Bize göre Şerif Korkut bu yazısında bir bakıma göre haklı, bir bakıma göre haksızdır.

Haklıdır: Zira komşusu olan din kardeşi akru zaruret içinde inlerken, diğer dini vazifelerini tam mânasiyle eda etmez, hattâ zekâtını vermezken (Böyleleri malesef pek çoktur) Şuradan buradan, karaborsadan topladığı helâl olmayan paralarla hacca gitmesi, binbir fakirin ve yetimin hakkı olan bu serveti, geniş parası gidiş parası deye yabancı şirketlere yahudi kumpanyalarına kaptırması şüphesiz doğru bir hareket değildir. Bu kaş yapmak isterken göz çıkarmıya benzer.

Şerif Korkudun haksız olduğu taraf şudur. Haç bir kerre allahın emridir. Hali vakti yerinde olanlara farzdır. Sonra Haccın içtimai, siyasi bir çok gayeleri vardır. 7 iklim 4 köşeyi bir araya toplamak... Türlü renkleri, türlü ırkları, türlü milletleri bir nokta da cemetmek... İslâm milletleri arasındaki tesanüdü, birliği sağlamak v.s. v. s. Hem ne de olsa bu paralar adamların kendi paralarıdır.. Zaten çok bir parada vermiyorlar. Devlet kesesinden şu veya bu işi bahane ederek, Avrupaya, Amerikaya seyyetler halinde seyyahata çıkanlar, İsviçre'de Pariste, Niste, sefakat alemlerinde yüzbinleri harcıyanlar bunu kimse görmez ve tenkit etmez. Bizim bu mesele hakkındaki görüşümüz udur: Haç zengin olan her müslümana farzlır. Ve gitmelidir. Amma helâl para ile (bu zannedildiği gibi bu devirde kolay değil) bir. İkincisi: Evvelâ çevresindeki fakirleri koumalı zekâtını vermeli, diğer dini emirleri hakkıyla eda etmelidir. Üçüncüsü Hacca gelişgidişi bizim devletimiz tanzim etmeli, yabancı firmalara soyulmamalıdır.... **Serden geçti**

HAC HAKKINDA

Yolum yine beşiğimin ırgalandığı ile düştü. Tanıyamadığım Babamdan bir iki hayra daha kazanmak için yüzüne yetişmiş nur yüzlü Eğirdirli ihtiyarı aradım. Ulucami'den çıkarken eline sarıldım, öptüm. Sırtını sığadı. Persiz gibi duran gözleri ışıldadı. «Hey gidi günler hey! Boşuna dememişler, Eşek ölür semeri kalır, insan ölür eseri kalır. deye!.. Okuttum gönderdiğin ısıtma adlı kitabı, çok iyi demişsin., güzel yazmışsın. Babanın durağına nur yağsın. Mekânı cennet olsun. O da az söylemedi. Böyle şeyleri.. Gel gelelim yalan dünyanın aç gözlü insanlarını yola getirmek güç şey besbelli. Toprak olunceaya kadar olmayacak işlerin, hayırsız düşlerin peşinde didişip gideriler. Baban rahmetli vaz'ında şöyle demişti «Dedikten sonra azıcık durakladı. Düşündü. Kolundan tuttum. Yakınımızdaki kahve önünde duran boş sandalyelerden ikisine iliştik. O geçmişin albümünü karıştırıyor. Ben onun üstünde babamdan sinmiş kokuyu almanın sancısındayım. Boynumu bükmüş hayran hayran ihtiyarı seyrediyorum. Zor şeydir yetimlik vesselâm. Bilen bilir bilmeyene anlatılamaz.» **Nerede ise bu günkü gibi aklımda» diyerek söze başladı:**

«Baban bir vaz'ında şöyle başlamıştı. Bu yurdun, anadolunuzun büyük bir dileği, ölesiye bir isteği vardır. Bu istek öyle bir istek ki sonunda istediğine, istemediğine pişman eder adamı. İster, bulamaz, üzgündür. Duası kabul olur. Muradıma erdim demiye kalmaz, tebdili şaşar. Öyle bir derman dileriz ki bu derdimanın ferah soluğunu alalım derken zehrile can veririz. Bu sözlerim yapyabancıya bir hoş gelir. Sayılı saçma söz ediyor hoca derler. Ama çeken bilir acısını suderdinin.... Rahmet eksildi diye içiniz yanar. Yalnız ayak başı kabak dağ daş dolaşır bir bir dua ile rahmet dileniriz. Dilenmezsin de ne dersin? Bu kadar yazı, yazan dökme su ile sulanıp Ümmeti Muhammetin karnı doyar mı? Allah saklasın yorganı omuzlayıp İzmir sokaklarında iş aramak, köyde kentte ırgatlık etmek, malın melâlın meleşerek ölümüne seyretmek var işin içinde..

Bir bakarsın gönlünden kopar bırakıverir Tanrı rahmetini al bu sefer derdin başka türlüsünü. Bu nedir? seldir, Bu nedir? hastalık. Olur bu rahmet de bir zehir zembelek. Sen ol da şaşırma! Ne etsin bu anadolu insanları? Yok mu acaba başka diyarlarda bunun bir ilâcı. El oğlu buna bir çare bulamamış mı? Yok ki bir yol gösterip akıl veren. Herkes kendi havasında.

Bir de zelzele derdimiz vardır ki dertlere benzemez. Gece imiş gündüz imiş vakti saati yoktur onun. Kül ufak eder yapıları. Canını kurtarabilen gayri ağzımızın payını aldık deyüp bağdada evler kurmaya başlar. Arkasından bir yangın amanın evlerimizi taştan yapalım derdine düşülür. Allahın leyleği, kırlangıcı kendine göre yuva yapmasını bilir de, biz fakir kullar bunca yıllar kendimize göre, Yurdumuza göre bir yuva yapmasını öğrenemedik gitti.

Yok mu dersiniz bu dertlerin ilâcı? Var. Var ama sabırla çalışmak bu yolda akıl yorup para dökmek. Ne yazıkki bizde böyle düşünce yok. Kırk yılda bir elimize bolca mahsül geçti mi? Deli bozuk dediklerimiz şuraya buraya, imanlı geçinenlerimiz de Arabistan çöllerine saçıverir altınları. Biz yine kalırız çırçıplak. İşte benim yandığım da, hayıflandığım da budur. Hiç olmazsa dini bütün olanlarımız bilsin. Alın terini döküp kazanacağı yeri onarsınlar ve insanlara daha yararlı hale getirerek bir lâhzada bin bir haç sevabı kazanıversinler» dedikten sonra:

«Merhum ve mağfur Bayezidi Bestani hicaza niyet etmiş, bir mahalde mazanneden bir zata konuk olmuş. Nereye gidiyorsun diye sormuş. Kâbeye karşılığını almış. Pekâlâ kemerine yolluk için ne kadar dünyalık yerleştirdin, demiş. Koynuma sıkı sıkı 100 altın koydum gidiyorum demiş. Çok iyi gel. O yüz lirayı benim önüme koy benim çevremi tavaf eyle. Daha sevaplı iş görmüş olursun. Hiç şüphelenme. Bunun içinde umrê de var say'de var. Can gözüyle gördüğün hak için nezdi Hak da ben o kâbeden afdalım.

Gerçi; Kâbe Haneyi Hüda ise de ben de hamili sirri Hüdayim. Düşün ki Kâbe Beytullah olarak yapıldı yapılalı Allah bir kerecik olsun oraya gitmedi. Ve girmedi. Halbuki o benim haneyi kalbimden hiç çıkmaz demiş. Bir fakiri sevindirmek suretiyle kalb yap, bir gönül almak Kâbe yapmaktan eftaldır» diye sözünü bitirdi.

İyi sözler, Kâmil sözü altın gibidir. Hiç bir zaman kıymeti değişmez. Babanın bu vaz'ını şimdi de söyleyebilirsin. Ama dinleyecek adamlar biraz daha taklitçi oldu. Hani bir çeşme yapan, Bir okul kuran! deyip göğüs geçirdi. İhtiyardan ayrıldım. Fakat içim içime sığmıyor. Kendi kendime düşünüyordum. Ne oluyor. Yoksa biz daha çok gerilere mi gidiyoruz. Nerede kaldı Diyanet işlerine bakanların işrat-

(Sonu Sayfa 16 da)

KÖLE RUHLAR

Kölelik müessesesi kalkalı çok oldu. Artık köleliğin, kitapta, kanunda yeri yok!.. Fakat ne yazık ki kitaptan, kanundan kaldırdığımız köleliği hayattan kaldıramadık! Belki de bu fıtrî bir şey!. Bazı insanlar itaat etmekten hoşlanırlar.. Amma kime niçin olursa olsun! Bunlar tıpkı eşya gibidirler. Kendilerinden hiçbir reaksiyon göstermezler... Bagaj gibi, insanların emriyle bir yerden bir yere taşınırlar, giderler, gelirler.. Bu türlü yaratıklara acınır. Çünkü ellerinden bir şey gelmez. Allah onları öyle yaratmıştır.

Bir de bir bakıma bu tip insanlara benziyen bir bakıma bunlardan apayrı bir cins insan daha vardır ki biz bu yazımızda onların üzerinde duracağız. Halk arasında "hem uyuz, hem kuduz!" denilen kendilerinden şiddetle nefret edilen insan tipi, işte bu tiptir. Bunlar kendilerinden bir santim büyük kimselerden, o kadar korkarlar ki, âmirlerinin, üstlerinin karşısında âdeta yerle bir olurlar. Buna karşılık kendilerinden bir santim küçük olanları da karşılarında yok bile bile çiğnetikleri varlıklarını ayaklandırıp olmuş görmek isterler. Kırılan izzeti nefislerini, başkalarını çiğnemek, böylece ham gurularını tatmin etmek isterler. Ellerine verilen geçici selâhiyetleri bir intikam aleti olarak kullanırlar. Bunları yaparkn de millî, vatanî vazifelerini yaptık sanırlar. Kendilerini ve etrafındakileri buna inandırmaya çalışırlar. Bunlar her nasılsa karşılarına vazife icabı itaatla mükellef olan, fakat kendilerinden, her bakımdan kat kat üstün insanları ezmekten, her yerde küçük düşürmekten sonsuz bir zevk alırlar. Kendi varlıklarını başkalarının yokluğunda, kendi kuvvetlerini başkalarının acizinde bulur ve sevinirler. Bu zavallılar kendi kendilerine yokturlar. Ancak başkaları sayesinde. elde ettikleri üç beş kuruş bir sandalya, bir rütbe sayesinde vardırlar.

Leş kargaları nasıl leşle geçinirlerse, nasıl leş onların başlıca gıdası ise bunların da gıdası, kin, intikamdır, düşmanlıktır. Düşmanlıkları, hiçbir zaman pişmanlış haline gelmez! Onlar da o ruh, o vicdan yoktur. Vicdan azabı gibi, bütün kirleri artan, bütün kötülükleri unutturan, o büyük kaynaktan, o sonsuz ummandan mahrumdurlar; nasipleri yoktur.. Cimri ve kısır ruhlarında Tanrının zengin ve engin af ve mağfiret deryasına doğru bir hamle, bir açılış ve akış görülmez. Kuvvetlerinin karşısında köpek, zayıfın karşısında arslan kesilirler. Ne söylediklerini kendileri de bilmezler. Mütemadiyen homurdanır dururlar. Küçük bir muvaffakiyetten, sağlarındaki, sollarındaki parlıyan bir kaç yıldızdan sonsuz bir gurur duyarlar. İçleri içlerine sığmaz. Hükmetmeye başlarlar. Kendi kendilerine sorarlar; "ben kimim ben!.." Benlikleri dünya kadar büyür... Sağa, sola kuduz köpekler gibi saldırırlar... Kendilerinden bir rütbe yukarısı gelince de bu ham ervahlar, bu balonlar seniverirler. Sönüverirler.. Birden soldan bir çarkla "hep" ten hiçe geçerler. Pabuçları dama oturlar. Ortalıkta görünmez olurlar. Bunlar sinsi, pinti mahlûklardır. Elleri açık değildir. Sözleri açık değildir. kalpleri, kafaları açık değildir. Açık olan bir tarafları vardır: Ağızları... Ağızlarından lâğım akar.. Küfrü, söğüp saymayı bir nevi kahramanlık, kabadayılık sanırlar. Zordan hoşlanmıyan, zorla zaptedilmiyen bir şey varsa o da insan kalbidir. İnsan kalbi arazi gibi zorla fethedilmez... Onlar bunu bilmezler.... Zorla, ellerindeki selâhiyetle, tahdit ve tehditle iş görmeye, otorite kurmaya çalışırlar.. Ve sonunda gülünç hale düşerler.. Bu türlü adamlardan her türlü fenalık gelebilir.. Bunlar edepsizlerden, namussuzlardan da beterdir. Namussuzun, alçağın, hırsızın bir yüzü var. Biz onu biliriz. Ve ona göre hareket ederiz. Fakat bunların bir değil bin yüzü vardır. Tanrı yüzsüzlerle, çok yüzlülerden bu milleti korusun.

www.ulkunet.com

Tarihi Politikaya Alet Eden Kim?

İnönü'nün resimleri kaldırılmış. Bir tarihçi de kitabında İnönü'den bahsetmemiş!. Dünya yıkıldı sandık.. Tarihî şahsiyetler, tarihî kahramanlar.... Tarih politikaya kurban ediliyor!. Onun adı ebediyen, ezeliyen kalplerimizde... Bu Zuhuri de nerden zuhur etti v.s.

C.H.P. ve ona bağlı cerideler terter tepindiler... Tarih düşmanlığı, büyük adam düşmanlığı... Bunu söyliyenler 30 yıldır, nutuklarıyla piyes ve temsilleriyle, kitaplarıyla Türk tarihine, maziye, geçmişimize sövenlerdir. Bunları söyliyenler büyük harbin ve millî mücadelenin asıl kahramanlarını unutup birkaç adama maletmek istiyenler, yeni nesillere okuttukları tarih kitaplarını birkaç kişinin resimleriyle süsleyip, isimleriyle yaldızlayıp bu kitapları fotoğraf albümüne çevirenlerdir. Hepsini o yaptı. O yarattı... Memleketi, milleti o kurtardı.. Ya millet, Türk milleti nerde?.. Vatanın kara bağrında kefensiz yatan yüzbinlerce şehid nerede?.. Onların nasibi 5 dakikalık sükût!.. Şehide verilen bu.. Ya ötekiler, cepheden kaçanlar, herşeyi arkadan idare edenler, arkadan idare edilenler... Nutuk, şeref, şan, bunların!.. Ölen bizim vatan çocukları... Parsayı toplıyan, yaratan, yapan onlar... Zaten her idealin öncüleri her imanın samimileri bu ideal ve iman için ölürler; can verirler.. Diğerleri de, (bunlar dalavereciler, hokkabazlar, politikacılar, sözde münevverlerdir) işte böyle meçhul şehidi malûm maksatları için kullanırlar. Mehmetçiğin kemikleri üzerine binalar, apartmanlar kurarlar.

Sahte inkılâpçıların, 25 yıldır söyledikleri nutuklara, oynadıkları oyunlara, yazdıkları kitaplara bakınız... Bunların hepsinde müşterek olan değişmez vasıf gidene, geçmişe sövmek, geleni övmek, dalkavukluk, riya, hokkabazlıktır.

Halkevlerinde eski kanun, din adamlarımız, her biri bir kıt'a fetheden hükümdarlarımız, âdetlerimiz, ananelerimiz az mı tahkir edildi!.. İlk mekteplerden üniversiteye kadar bütün genç nesiller ne hale getirildi.. Mehmet Eminin "Ben bir Türküm" adlı meşhur şiiri bile sıfırları tarafından nasıl tahrif edildi.

Ben bir Türküm dinim cinsim uludur.
Sinem özüm ateş ile doludur.
İnsan olan vatanının kuludur.

Bu şiir Hasan Âli tarafından şu kılığa sokuldu:

Ben bir Türküm soyum ırkım uludur,
Tuttuğum yol Atatürkün yoludur,

Yine aynı vezin kafiye tüccarı şeflerine namütenahi kasideler, methiyeler yazmış, Türk çocuğuna:

"Eskiyi unut!
Yeni yolu tut!" tavsiyesinde bulunmuştur.

Tam 25 yıl bu milletin mukaddesatına, büyüklerine tahkirlerin, ithamların, en ağırını yapanlar şimdi kendi putlarına dokununca kıyameti kopardılar.. Nasılmış? İğneyi kendine... Çuvaldızı başkasına.

Hiç unutmıyacağım. Bu toprakların en vefalı çocuğu, bu topraklar için toprağa düşenlere en ulvî, en muhteşem makberi yapan, yalnız ve yalnız hakka tapan, istiklâl marşı şairi Mehmet Akif için Ankara Halkevi Reisi Ferit Celâl Güvenden halkevi salonunu itsemiştik. Akif ismini duyunca tüyleri ürperen Ferit Celâl "ben demişti, elimden gelse N. Kemali dahi halkevine sokmıyacağım. Çünkü Namık da islâmcı idi." Git vatan Kâbede siyaha bürün, kâinata bu heybetinle görün!" demiş!.. Akifin Çanakkalesini severmiş. Çocuğuna da ezberletmiş. Amma M. Akifi oğlundan gizlemiş... Üzümünü ye bağını sorma! demiş.. Celâl Ferit haklıydı. Halkevi ancak maziye sövmek, 6 okçuların putlarını övmek için kullanılan bir yerdi. "Biri ecdadıma saldırdı mı hattâ boğarım. "Üç buçuk soysuzun ardında zağarlık yapamam.."

Hele hak namına haksızlığa ölsem tapamam" diyen ve bütün milletin mefahirini dile getiren bir seciye ve karakterler adamını elbette onlar sevmezlerdi.

Yanımda Selâhattin Ertürk de vardı. Israr ettik. Vatan kurtaran ruh, milleti kurtaran kahramanlar Akifin terennüm ettiği ruh ve kahramanlardır. Onlar olmasaydı burada ne siz ne biz!.. ne halkevi... Hiç birimizden eser kalmıyacaktı... Hem efendim inkılâbımız Akifin ölüsünden, Namık Kemalin bir mısraından korkacak kadar zayıf mı? Ferit Celâl bu soru karşısında ölülerden korkan bir çocuk gibi şaşırdı.. "Maalesef" dedi ve hemen arkasın1 dan, "bir sigara almazmısınız?" Sonra şefinden bahsetti. İnönü'den. "Geçenlerde şefim buraya geldiler... Köşede asılı duran Fatihin resmini göstererek: "Bu adamdan sen korkmuyor musun, nasıl asıyorsun onun resmini" dediler.. Bu partinin görüşüdür gençler... Öyle mi dedik.. Kendi kendimize, şefleri de, bunlar da eskilerin resimlerinden, isimlerinden ürküyorlar... Ayrılacağımız sırada müvezzi "TAN" gazetesini getirdi, Ferit Celâl tam aradığını bulmuş, bizim de manevi baskımızdan kurtulmuştu.. Onu gazetesiyle başbaşa bırakarak çıktık.

Şimdi bu adamlar, tarihten, büyük adamlara saygıdan bahsediyorlar, politikadan nefret eder görünüyorlar... Şeflerini kendilerini her gün bir yeni hâdise çıkararak mesele haline getirmek istiyorlar... Onlar ne yaparlarsa yapsınlar. Dikiş tutturamıyacaklar. Ettiklerini buldular, daha da bulacaklar. Bu Fatiha medeniyeti düşmanlarının bir fatihalık işleri kaldı. İnşaallah yakında hepsinin defterleri dürülür, hesapları görülür.

GARİP ÂŞIK

Size «Garip Âşık» adında yeni bir şair takdim ediyoruz. Garip Âşık'ın söyleyişleri, isteyişleri, ağlayışları, kısaca şiirleri, zamanımız şairlerinin şiirlerine benzemiyor.. Tıpkı Yunus gibi, teşbihsiz, külfetsiz, sâde, arı, duru şiirler... Hani nefes alıp, nefes verir gibi kesik kesik, sıcak sıcak... Garip Âşık kendini aşka, Allaha, tasavvufa vermiştir... Fakat dünya'da olduğunu da unutmuyor.. Onun fanilere, dünyalıklara da gönül bağladığı oluyor. Tıpkı dervişin dediği gibi: «Ummandayım, sudan boğuluyorum amma, ne yapayım ki Allahım! gözüm şu testideki suda...»

Serdengeçti okuyucularına, bundan böyle Garip Âşık'ın şiirlerinden her sayıda parçalar takdim edeceğiz.

YAKARIŞ!

Deli divâne olmuşum,
Arayıp seni bulmuşum,
Ölmeden evvel ölmüşüm!..

Gel etme Allah aşkına
Döndürdün beni şaşkına...

Yıktım devirdim bendimi,
Bırakıverdim kendimi!
Bilemedin gittin.. derdimi,

Gel etme Allah aşkına
Döndürdün beni şaşkına...

Seni bir kez göreyim gel!
Yüzüne yüz süreyim gel!
Ne istersen vereyim gel!..

Gel etme Allah aşkına
Döndürdün beni şaşkına...

Varım yoğum, hayrım şerim,
Kimi görsem «ha o!..» derim,
Perişanım derbederim!..

Gel etme Allah aşkına
Döndürdün beni şaşkına...

SEVGİLİYE

Çiçek senin için açar,
Kuşlar sana doğru uçar,
Bir ömür, bir ömür sevgili..
Senin için gelir, geçer...

★

Yalnız seni görüyorum,
Varlığında eriyorum
Kabul kabul de... sevgili
Canım sana veriyorum.

★

Nazarlarda bakışlarda,
İnişlerde yokuşlarda,
Bütün sen varsın sevgili
Doğuşlarda batışlarda..

★

Yıldız yanar ışıl ışıl,
Çocuk uyur mışıl mışıl,
Senin aşkından sevgili
İnsan olur haşır - neşir..

www.ulkunet.com

K A H R A M A N L I K

Ergeç üçüncü dünya harbi kopacak.. opmadan, kan akmadan bu işler düzelıez!.. Şimdiden maddi ve manevi bütün nkânlarımızı seferber ederek harbe hazırlanmalıyız. Evet bugünün harplerinde ekniğin, modern silâhların yeri ve ehemiyeti büyüktür. Köroğlunun "tüfek icat ldu, mertlik bozuldu" sözü boş değil!.. akat o silâhı da kullanan nihayet yine nsandır. İtalya o koskoca donanması, müemmel silâhlariyle ne yaptı? Hiç değil i? Binaenaleyh yine iş dönüp dolaşıp biğe ve yüreğe dayanıyor.

Şimdi size Mehmetçiğin vatan müdafasında gösterdiği harikaları anlatacak, ahramanlık menkibeleri takdim edeceğiz

Üsteğmen Zahit

1914 - 1915 yılı sonlarında doğru idi Çaakkale muharebelerindeki başarıları ve ılmaz çarpışmaları ile ün almış olan 62. ., alayı Kereviz derede muharebe ediyorlu.

Kerevizdere Şüheda tepesinde çok kanı muharebeler oluyordu. Siperlerimiz bazı yerlerde düşmana o kadar yakındı ki ıefesler bile duyuluyordu. Siperlerden siperlere sık sık süngü hücumları yapılıyor, boğaz boğaza çarpışmalar sürüp gidiyorlu. İki taraf siperleri de el bombaları ile yer yer çöküyor, en çok bizim taraf siperleri düşmanın bomba toplarıyla attığı 'Karakedi" lerle yıkılıyordu. İşte 62. alayın cephesindeki siperlerimizin böylece harap bir hale getirildiği bir sırada 4. Tb. bölük komutanlarından birisi de şehit olmuştu. Onun yerine yukarıda basettiğimiz Şüheda tepesinde çok büyük başarılar göstermiş genç bir subay, üsteğmen Zahit bu bölüğün komutanlığına tayin olunmuştu. Zahit uzun boylu, sarışın, çok genç, yakışıklı bir delikanlı idi. Uçları yukarıya doğru kıvrılmış, sarı bıyıkları bu genç ve tığ gibi delikanlının erkek güzelliğini büsbütün artırıyordu. Zahit yeni bölüğünde durmadan, dinlenmeden çalıştı. Yıkılan siperleri onarttı. Fakat düşman her gece yapılan siperleri ertesi günü tekrar yıkıyor, harap ediyordu. Böylece günler, haftalar geçiyordu. Bir gün yine bölüğün bütün siperleri yıkılmış, fakat Zahit onları tekrar yaptırmıştı. O sırada alay komutanı siperleri teftiş etmiş, Zahidin canla başla geceli gündüzlü nasıl çalıştığını görerek, bu yiğit çocuğu ve bölüğünü ihtiyattaki bölükle değiştirmeyi düşünüyordu. Binbaşı alay kumandanının düşüncesini Zahide söyleyince bu aslan çocuk:

— Ben bu mıntakaya alıştım. Girdisini, çıktısını iyice öğrendim. Bizim yerimize gelecek bölük çok güçlük çeker. Alay komutanının ellerinden öperim, değiştirmesin yerimi...

İçten gelen bu rica üzerine Zahidi ve bölüğünü yerinde bıraktılar.

Zahit başarıdan başarıya koşuyordu. Günün birinde "daha dikkatli olmaları için" kıtalara emir verildi. Çünkü düşman tarafında şüpheli hareketler seziliyordu.

Zahidin düşman durumunda ne gibi değişiklikler olduğunu anlamak için küçük küçük baskınlar yapıp esir almağa çalıştığı bir gece, kendi bölüğünün siperleri, karşı tarafın çok sıkı bir ateşine tutuldu. Bu hareketten şüphelenen Zahid başına geçtiği bölüğünü hücuma kaldırmış ve bölük etrafı inleten "Allah Allah" sesleriyle düşman üzerine saldırmıştı. Şimdi bölük cephesinde çetin bir çarpışmadır gidiyor, tüfek, bomba, makinalı tabanca ateşleri arasında göğüs göğüse gelen iki tarafın "hurra" ve "Allyah Allah" sesleri göklere yükseliyordu. Birini deviren ötekine saldırıyor, kaçanı kovalıyan, düşmanın gırtlağına yapışan, kendinden geçmiş halde, yalnız zaferi düşünen insanlar arasında "denize denize, peşlerini bırakmayın, denize sürün" diye arkadaşlarını büsbütün gayrete getiren yaralılar ve bunların en başında da üsteğmen Zahid vardı. Yüzü gözü toz toprak... Üstü başı kan içinde..

Halinden belli.. Yarası çok ağırdı.

Biraz önce başında koştuğu bölüğünü şimdi artık ancak gözleriyle takip edebiliyor. Gittikçe donuklaşan bakışlarında ne gam var, ne keder!.. Göklere dikilen gözleri sanki gülümsüyor. Çünkü artık düşmanın aylardır süren inadı kırılmış, vatan toprakları temizlenmiştir. İşte tam bu sırada ruhunu Allahına teslim eden Zahid Çanakkalenin son şehitlerindendir. Onun şehit ruhundan hem yetim, hem öksüz kalan cesedini gömmeden önce ceplerini arayan arkadaşları, üzerinde bir vasiyetname buldular. Bu vasiyetname açıldığı zaman içinde karısına yazdığı bir mektup çıktı. Bu mektubun zarfı açıktı; bu sebeple içinde yazılı şeyleri Çanakkalenin son ve büyük zaferini o gün tadan bütün alay subayları öğrenebildiler. Zahid mektubunda şöyle diyordu:

"Bu günlerde her zamankinden daha mühim muharebelere gireceğim. Bilirsin ki her muharebeye giren ölmez!.. Fakat eğer ben ölürsem gam yeme!.. Beni ve seni yaratan Allah bizi nasıl dünyada birbirimize nasip ettiyse, benden şehitlik rütbesini esirgemediği takdirde, elbette

BULGARLARA

Kuzey batımızda bir köpek var: Hırlar durur!... Kim kemik atarsa susar!.. ve durmadan herzeler kusar!...

Dün Hitler'in ordularına kucağını açmıştı!.. Bu gün moskof sürüleriyle sarmaş dolaş! Kahbe mi kahbe, dönek mi dönek!..

Kuzey batımızda bir uşak var:

Moskof uşağı... Bayağıdan, da bayağı... Aşağıdan, da aşağı...

Bulgar kimdir? Domuz çobanı.. Domuz mu domuz, yaban mı yaban! Çoban mı çoban!...

Bulgaristan neresidir? Dünkü Türkün bir vilâyeti... Birkaç Türk efendisinin Türk paşasının çiftliği.. vakfı...

Daha dün, Balkan harbinden evvel Bulgaristan da Bulgar ekaliyetti. İki milyona yakın Türk; birbuçuk milyon Bulgar!.. Viyana dönüşünden beri sönen yıldızımız, yavaşlıyan hızımız bizi bu hale koydu.. Şimdi bu kabına sığmayan köle, hergele ırkdaşlarımızı kardaşlarımızı, 500 yıllık yurtlarından sürüp çıkarıyor.. Bize dünkü efendisine kafa tutuyor.. Hem suçlu, hem güçlü... Hem uyuz, hem kuduz!.. Nota üstüne nota!.. Bizim tulumbacıların külhanların ağzı Bulgarın ağzından daha temiz.. Bir de bizim hükümetin Bulgar notasına verdiği cevaba bakalım Türke yaraşır bir şekilde: asil ve vakûr!. Fakat nezaketten, iyi komşuluk münasebetlerinden anlıyan kim. Ayağı çarıklı südü bozuk sütçü Bulgarlar, yüzü kara kömürcü bulgarlar, çobanoflar, yabanoflar insanlıktan ne anlarlar!... Onların karşısına eli zopalı çıkmalı... Kısasa kısas... Hangi «iyi komşuluk münasebetleri» canım! Bir köpekki kuduz hastalığına tutulmuş, gelene geçene saldırıyor. Irzı, namusu, insanlığı kaldırıyor. Çeker vurursun köpeği.... Ben olsam sokaktan toplama, kirahk bulgar saldırganlarına, küfürbazlara şöyle bir cevap verirdim: Sizin yazıp gönderdiğiniz notaya nota denmez.. Siz küfrü notaya almışsınız. Ağzı bozuk, kalbi bozuk, kafası bozuk Bulgarlar. Bizim tulumbacılar küfrü notaya almazlar. Kabadayıca notasız söverler... Siz devletmisiniz, hükümetmisiniz?.. Kime hükmediyor, k i m e hakim oluyorsunuz. Size tavsiyemiz evvelâ ağzınıza hâkim olun!.. Yoldaşlar... ve o notaları kızlarınızı kucağına çeken moskofların oturak alemlerinde çalınız...

Ey köle ruhlu... Uşak mizaçlı, Bulgarlar, Bulgar, har, hunhar.. Üçüde bir.. Bulgar bir şey yapamaz. O ancak b.. yer.

★ ★

www.ulkunet.com

MENKIBELERI!...

ruhlarımızı da birbirine kavuşturur. Vatan yolunda şehit olursam bana ne mutlu... Ancak sana vasiyetlerim var. Birincisi, benim için katiyen ağlama!.. İkincisi, eşyanın listesi ilişiktir. Bunları sat... Ele geçecek paradan "mihri muaccel" ve müeccel"ini al, üst tarafıyla bana bir mevlût okut!.. Eğer bunlar sana borcumu ödemezse hakkını helâl et.. Ve ilk gece aramızda geçen sözü unutma!..

Bu mektubun içinde kırmızı kurdelâya bağlı bir de saç demeti çıkmıştı. Saçın tazeliği bunun mini mini bir yavrunun başından kesilmiş olduğunu gösteriyordu. Nasıl ki bu saç demetinin, Zahidin Nadide ismindeki yavrusunun saçları olduğu sonradan anlaşıldı...

İşte Allaha inanan vatanperverler böyle çarpışır, böyle hareket ederler...

KADİROĞLU Sadık, Çanakkalede ne yaptı?.

- Birinci dünya harbinde -

12-17 ağustos 1331. Kerevizdere, kurtkuyuları... Gazi diyor ki: Harbin en ateşli ve en müthiş bir gününü yaşıyorduk. Düşmanın piyade ateşinin bombalarına alışmıştık. Onlar artık bize oyuncak gibi geliyordu.Üzerimizden geçen kurşunları hemen elle tutacak gibi idik.

Fakat düşman, ölüm fırtınaları koparan mermilerini o kadar çok savurdu ve o kadar çok torpil attı ki, nasıl olupta siperlerimizin altüst olmadığına onlardan çok biz şaşıyorduk... Gece olmuştu; bölüğümün birinci takım çavuşu bana yaklaşarak:

— Efendim, dedi. Bizim takımdan "Kadiroğlu Sadık" şimdi siperden fırladı; düşmanın gündüz attığı torpillerin patlamıyanları var; onları kucaklıyor, düşman siperlerinin önüne götürüp bırakıyor, kendisine o kadar söyledik: "Etme be Sadık gel.. Tehlikelidir" dedik. Amma dinlemedi ve eliyle göstererek:

— İşte dedi, bakın.

Meğer bizim Sadık karanlıkta torpilleri ta düşman siperlerinin önüne taşıyor, yerleştiriyormuş.

Çağırdım:

— Sadık ne yaptın? dedim, yarın yine bize atsın diye mi düşmana torpil taşıyorsun?

— Hayır beyefendi dedi. Onları kendi kazdıkları kuyuya düşüreceğim.

— Nasıl onlara cephane, mermi, torpil taşıyarak mı?

— Kusura bakma beyefendi dedi; bana yarın sabaha kadar müsaade et. O zaman düşman siperlerinde kazılacak kuyuları görürsün.

Şafak atar atmaz düşmanın karşımızdaki iki siperi altüst olmuştu.

Hemen sadığın yanına gittim; "aferin Sadık diyecektim: O daha evvel, beyefendi bak dedi. Akşam dediğim kuyuları görüyon mu ne oldu?

Ne yazık ki akşam üzeri bir kurşun, bu aslan çocuğu şehit etti.

ÖLÜRÜZ HEY !..

Yeter artık bu miskinlik
Ömrümüzü sürürüz hey!..
Savaşmıyan ırk mahvolur,
Dura dura çürürüz hey!..

Asırların o hakkını,
Vermelidir Türk akını,
Baştanbaşa Rus ufkunu
Bir gün elbet bürürüz hey!..

Hey intikam kılıncıyle,
Yiğitlerin en dinciyle,
Asırların o hıncıyla
Rusa karşı dururuz hey!..

Boşanırız yağan gibi,
Atılırız doğan gibi,
Hendeklere soğan gibi,
Moskof başı kürürüz hey!..

Dinecektir Türk dertleri,
Kurtulacaktır yurtları
Heyecanla Bozkurtları,
Şahlanırken görürüz hey!..

Ateşoğlu der meydanda,
Belli olur er meydanında.
Döğüşürüz her meydanda
Türklük için ölürüz hey!..

ATEŞOĞLU

Mustafanın hilesi

Büyük harpte Mustafanın menkibesini bölük komutanının hâtıra defterinden okuyalım:

— Hiç unutmam, bir sabahtı, pek gürültülü bir sabah.. Komuta mahallinde oturuyordum. Bölük erlerinin bağırtılarını işittim.

— Vay Mustafa, ülen bunlar ne? Nereden diyorlardı.

Mustafayı katırıyla beraber içeriye tıktılar. Mustafa kalpağının sivri tarafından fıldır fıldır bakan, al yanaklı, ince burunlu, toparlak bir erdi. Sert bir tavırla elini alnına götürdü, bekledi. Gözlerinde korku ile karışık bir "affet komutanım" deyişi vardı ki, "rahat dur" demeye mecbur oldum.

— Nereden geliyorsunğ seni buraya niçin getirdiler? dedim. Eliyle işaret ederek tâ... öte yandan, diye cevap verdi. Komutanım diyordu, yolu kaybettim, zabaha karşıydı. Tabura su lâzım geldi, gatıra fıçıları yükledim, dereye indim. Çıkarken düşman gene zamzuma başladı. Hele şöyle siper alayım dedim, göz açtırmadı. Önüme çalılık bir yol çıktı. Hayvanı çektim, meyer bayırmış; ikimiz de kendimizi tutamadık. Gülle gibi indik içlerine, düşmanlar (fon fin, fon) diye bağırıştılar. Gözün kör ola Mustafa dedim, dedim, dedim emme velâkin iş işten geçmişti. Herifler etrafımı sardılar, velâkin kurtuldum, gatırı tekrar yükledim.

Sonra bir yarım sağa döndü. Uzunca kulaklı bir katır, arkasında duruyordu ve safiyetle devam etti. Vallahi çocuklar, ne devenin, ne de balığın güldüğünü görmedimse de, bu katır sırıtıyordu. Bu kadar yükten bu katırın beli nasıl kırılmamıştı bilmem. Su fıçıları inmiş, onun yerine çikolata kutuları, gevrekler, bonbonlar, peynirler, pastalar, konserveler, reçeller konmuştu.

— Bunlar ne diye bağırdır... Rengi solarak:

— İte kaka beni sürdüler, bağladılar... Tekme, tokat, yumruk gırla gidiyordu. Bir iki ben de yerleştirdim emme neyleyim çokluktular. Gatırın ipi elimde, bırakmıyordum. Gitgide bol ışıklı bir yere, gözü tek camlı bir İngilizin karşısına diktiler. Sırmasından anladım subaydı. Resmi selâm ifa edemedim (ülen çözün beni) diye bağırdım. Etrafına bir şeyler söyledi. Tercüman getirdiler. Herife dedim ki: (Gomutaan söyle, kendisine bir diyeceğim var). Bunun üzerine beni çözdüler, hemen zıpladım. Resmi selâm ifa ettim. İri dişlerini gösterip güldü. Emme ben de dayağı yirken ne işliyeceğimi gurmuştum.

— Gaçakmısın? dedi.

— Gabul etmem, dedim.

— Nerelisin? dedi.

— Gastanblluyum, dedim.

— E, burada ne halt ediyordun, dedi.

— Ağzını bozma, depelerim dedim. Silleyi patlatacaktım emme önüme geçtiler. Ülen sen beni bırak, yüzbaşıya bir diyeceğim var dedim. Meramımı onun diline çevirdi. Ben de hilemi kıvırmağa başladım. Bir güzel öksürdüm, sonra dedim ki: Beğim, ben kırba gibiyim. Yaniya bölüğe su daşırım. Bizim tarafta Cenabı Mevlâya çok şükür, sudan bol ne var? Emme sizin tarafta çok eksik. Bizim binbaşı beni çağırdı:

— Mustafa fıçıları doldur, gatıra yükle. Tâ karşı siperde düşman susuzluktan ölüyor, biz karşımızda süngümüzle gebereceek düşman isteriz; susuzluktan değil...

(Sonu sayfa 14 de)

www.ulkunet.com

MESNEVİDEN SEÇME HİKÂYELER

Hikâye I. Mesnevi cilt 5. Sayfa 113

Bir halayık, şehvetinin çokluğundan, hırsının ...ndan bir eşeği kendisine alıştırmıştı. O ...k, kendisine yakınlaşmayı âdet edinmiş, in... yakın olmayı öğrenmişti. O hilebaz hala...ın bir kabağı vardı. Eşek kendisine ölçülü ...laşsın diye kabağı eşeğin aletine takardı. ...laşma zamanında aletin yarısı girsin diye bu yapmaktaydı.

Çünkü eşeğin aleti tamamiyle girse, rahmi de ...alanırdı, damarları da. Eşek boyuna zayıfla... durmaktaydı. Eşeğin sahibi olan kadın da ...len bu eşek böyle zayıflıyor, neden böyle ...gibi inceliyor deyip dururdu. Fakat işin ne ...uğunu anlamakta âcizdi.

Nalbantlara illeti nedir, neden zayıflamakta ...e gösterdiyse de, onda hiçbir illet görünme... Kimse onun içyüzünü haber vermedi. Kadın işin aslını adamakıllı araştırmaya başladı. ...r an eşeğin haline dikkat etmekte, neden ...yle zayıfladığını bulmaya çalışmaktaydı. İn...ın adamakıllı çalışmaya kul olması gerektir ...kü bir şeyi iyice arayan nihayet bulur.

Eşeğin haline dikkat edip dururken bir de görsün? O Nergisceğiz, eşeğin altına yatmı...r mu? Bunu kapının yarığından gördü, bu...le pek şaştı. Eşek, erkekler kadınlara nasıl ...kınlaşırsa aynen onun gibi halayığa yakınlaş...ış, işini devermekteydi. Kadın hasede düştü. ...di ki: Bu eşek benim eşeğim, nasıl olur bu? Bu işin bana olması lâzım, ben bu işe daha ...ilim. Eşek işi öğrenmiş, alışmış. Adeta sofra ...yılmış, mum da yanmış.

Görmemezlikten gelip ahırın kapısını vurdu. ...kız ne vakta dek ahırın süpürüp duracaksın? ...di. Bu sözü işi gizlemek için söylüyor, ben ...ldim, kapıyı aç diyordu. Sustu halayığa birşey ...ylemedi. Bu işe tamah ettiği için işi gizledi. ...adayık bütün fesat aletlerini gizleyip kapıyı ...ctı. Yüzünü ekşitip gözlerini yaşartarak dudak...rını oynatmaya başladı, güya oruçluyum de...ek istiyordu. Eline sapı yıpranmış bir süpürge ...dı. Develerin yatması için ahırı süpürüyor gö...indü. Elinde süpürge kapıyı açınca kadın, du...ak altından seni usta seni, dedi. Yüzünü ekşit...n, eline süpürgeyi aldın, eyi. Fakat yemeden, ...meden kesilen eşeğin hali ne?

İşi yarıda kalmış öfkeli, aleti oynayıp durma...ı. Gözleri kapıda, seni beklemede. Bunu duda...ı altından söyledi, halayıktan gizledi. Onu suç...uz gibi ufulayıp, dedi ki: Tez çarşafını başına ...l. Filân eve git! benden selâm söyle, şunu ...öyle, böyle yap, şöyle et!.. Neysee, ben kadın...ların masallarını kısa kesiyorum. Maksat neyse ...en onun hülâsasını al!.. O işi görmemezlikten ge...n kadın, onu yola vurunca, zaten şehvetten ...arhoş olmuştu, hemen kapıyı kapadı, oh dedi. ...ahız kaldım, bağıra bağıra şükredeyim. Artık ...rkeklerin gâh tam, gâh yarım yamalak yakın...aşmasından kurtuldum. Kadının keçileri sanki ...ini bulmuştu: öyle neşelendi. Eşeğin şehvet ...teşiyle kararsız bir hale düştü. Hatta ne keçisi? ...) yakınlaşma kadını keçi haline getirdi. Ahma...ı keçi haline getirmeye, hor hakir bir hale sok...maya şaşılmaz ki!. Şehvet isteği, gönlü kör ve ...ağır yaptı mı eşeği bile Yusuf gibi nurdan mey...dana gelmiş bir ateş parçası gösterir. Netice a...şten sarhoş olmuşlar vardır ki ateş ararlar, kendilerini de mutlak nur sanırlar. Yalnız Tanrı ...kulu böyle değildir. Yahut ta Tanrı birisini çe...ker çevirir de yola getirir: yaprağa döndürür, ...bu da başka!.. Böyle olan, o ateş hayali bilir, o ...hayalin yolda eğreti olduğunu anlar... Hırs çir...kinleri güzel gösterir. Yol âfetleri içinde şeh...vetten beteri yoktur. Şehvet yüzbinlerce eyi adı kötüye çıkarmıştır. Yüzbinlerce akıllı, fikirli a...damı şaşkın bir hale getirmiştir.

Bir eşeği bile Mısır Yusufu gibi güzel göster...dikten sonra o çıfıt, bir Yusufu nasıl göster...mez?!. Pisli sana bal göstermede, iş inada bindi mi balı nasıl gösterir. Bir düşün artık.

Şehvet yemeden olur, az ye.. Yahut bir ka...dın nikâhla da kötülüklerden kaç.. Yedin içtin mi şehvet seni harama çeker. Ele giren elbette harcetmek gerektir. Şu halde nikâh lâhavle oku...maya benzer. Oku, yani bir kadın nikâhla da şehvet seni belâya düşürmesin.. Mademki yeme...ğe, içmeğe hırsın var, çabuk bir kadın al, evlen.. Yoksa bil ki kedi gelir, yağlı kuyruğu kapar. Sıçrayan eşeğin sırtına taş yükünü vur, o kaç...madan, sıçramadan önce sırtına yükü yükle.

Ateşin ne yaptığını bilmezsin! Savul oradan. Bu çeşit bilginle ateşin çevresinde dönüp dolaş...ma.. Ateşe çömleği koyup çorba pişirmeyi bil...miyorsan bil ki ne çömlek kalır ne çorba. Su hazır olmalı, aşçılığı da bilmelisin ki o tencere...deki çorba, dökülmeden, bozulmadan pişsin.

Demircilik sanatını bilmiyorsan demirci oca...ğından geçerken sakalını, bıyığını yakarsın.

Kadın kapıyı kapadı, sevine sevine eşeği ken...disine çekti, cezasını da tattı ya!.. Eşeği çeke çe...ke ahırın ortasına getirdi. O erkek eşeğin altına yattı. O kahpe de muradına ermek için halayığın yattığını gördüğü sekiye yatmıştı. Eşek ayağını kaldırıp aletini daldırdı. Eşeğin aletinden kadının içine ateşler düştü. Alışmış eşek, kadına abandı. Aletini ta hayalarına kadar so...kar sokmaz kadın da geberdi. Eşeğin aletinin hızından ciğeri parçalandı, damarları koptu, bir...birinden ayrıldı. Soluk bile almadan derhal can verdi. Seki bir yana düştü, o bir yana..

Ahırın içi kanla doldu. kadın baş aşağı yı...kıldı. Kötü bir ölüm kadının cezasını aldı. Kötü ölüm, yüzlerce rezillikle gelip çattı babacığım. Sen hiç eşeğin aletinden şehit olmuş bir insan gördün mü?

Kur'andan rezillikle azap edilmeyi duy da böyle kepazelikle can verme? Bil ki bu hayvan nefis, bir erkek eşektir. Onun altına düşmekse ondan daha kötü ayıp bir şeydir. Nefis yolunda benlikle ölürsen bil ki hakatta sen de o kadın gibisin. Tanrı nefsimize eşek suretini vermiştir. Çünkü suretler huylara uygundur. Hasılı hala...yıkcağız, kapının yarığından, hanımın eşeğin al...tında can verdiğini görünce dedi ki: A ahmak kadın, bu iş nedir? Sana ustan bir şey gösterdiy...se yalnız görünüşe kapıldın. Halbuki içyüzü senden gizliydi. Usta olmadan dükkân açtın. Bal gibi, paluze gibi olan o aleti gördün. Alâ... Fa...kat a haris kadın, neden o kabağı görmedin?.. Yoksa eşeğin aşkına o kadar mı dalmıştın ki gözüne kabak görünmedi.

Hikâye II. Mesnevi. Cilt S. 277 - 279

Sözü kuvvet, Cerbezeli bir vaiz vardı. Min...bere çıkmış vazediyordu. Kadın, erkek, herkes minberin dibine toplanmıştı. Cuha da bir çarşaf giyip yüzünü örttü, kadınlar arasına karıştı. Kimse onu tanımıyordu. Bir kadın vaize gizlice sordu Kasıktaki kıllar namazın bozulmasına se...bep olur mu? Vaiz dedi ki: uzun olursa namaz mekruh olur. Ya hamam otuyla, ya ustura ile tıraş etmen lâzım ki namazın tamam olsun, ka...bul edilsin: Kadın; Ne kadar uzun olursa nama...zım kabul olmaz dedi. Vaiz dedi ki: bir arpa bo...yu uzun olursa tıraş etmek farzdır.

Çuha hemen kızkardeş dedi, bak bakalım be...nim kasığımın kılı o kadar olmuş mu? Tanrı rı...zası için elini uzat ta bir yokla.. Bakalım mek...ruh olacak kadar uzamış mı? Yanındaki kadın

Yine Mahkemedeyiz

Bir savcı, en büyük düşmanımız, her sayımızda mücadele ettiğimiz müstehcen neşriyattan dolayı bizi mahkemeye verdi. Rüyamızda görsek inanmazdık. Serdengeçti'nin 11. sayısında Gülünç Hakikatlar sayfasında, mizah sütununda "cinsiyete ait bilginiz, ilginiz çoğalıyor" başlığını taşıyan bir fıkra yazmıştık. Orada ilim ve sanat perdesi arkasında, hayasızca yazı yazan, resim çizen, fotoğraf basan gazete ve mecmuaları şiddetle tenkid etmiştik. Gayet tabii olarak mukaddes bir kitaptan bahseder gibi ciddi bir dil kullanmadık. Onların güya ilmi diye neşrettikleri herzelere yakışan, mevzuuna uygun bir ifade seçtik. Maksadımız, bu türlü akıl dışı, ahlâk dışı neşriyatı kötülemek, gülünç hale sokmaktı. Bu sayfa, mecmuanın mizah sayfası olduğu için fıkranın sonunda bir kelime oyunu yaptık. Okuyanlar bir daha okuyup, okumıyanlar lütfen okusunlar. Bu fıkracıkta şehveti gıcıklıyan, insanın cinsi duygularını tahrik eden bir damlacık bir şey yoktur. İnsan onu okuyunca sadece güler.. Hayasızca, müstehcen neşriyat ne demek?!. Türkiye'de çıkan birçok mecmualar doğrudan doğruya, bütün sayfalarını aşağının da aşağısı, bayağının da bayağısı yazılar. resimlerle doldururken, İngiltere'de basılmasına müsaade edilmiyen, edepsizlikten başka bir gaye gütmiyen sözde edebi eserler, hiçbir kontrola tâbi tutulmadan binlerce nüsha basılıp yayılırken kimse ses çıkarmıyor. Hattâ yevmi gazetelerin sinema sayfaları, sırf bu işe tahsis edilmiş Salon, Peri, Hafta ve emsali mecmualar müstehcen olmuyor da bizim ahlâki endişelerle kaleme aldığımız bir fıkracık mı müstehcen oluyor? Ne yaptığımız, ne yapmak istediğimiz meydanda.. Filhakika dâvaya mevzu olan fıkranın baş cümleleri aynen şöyledir:

"Terakki var. Demokrasi ile beraber, cinsiyete, orta uzuvların faaliyetine ait neşriyat ta aldı yürüdü. Mahrem hiçbir şeyimiz kalmadı. Müstehceni unuttuk... Aman allahım neler yazılıyor, neler?" Bu cümleler, ve mezkûr fıkranın hemen üstündeki "yevmi gazeteler" yazısı dahi ne yapmak istediğimizi apaçık gösteriyor. İş mahkemeye intikal etmiş bulunuyor. Meseleyi insan ehline, idrak ehline bıraktık. Adaletin tecelli edeceğinden eminiz. Bizim ağırımıza giden, bundan evvelki dâvaların birinde "milliyetçilik aleyhinde neşriyatta bulunmaktan" mahkemeye verildiğimiz gibi, her gün her yerde özümüzle, sözümüzle, kendi yaşayışımızla mecmuamızla amansız bir savaş açtığımız çıplaklık, hayasızlık, müstehcen neşriyatla itham edilmemizdir.

Gayemiz meydanda.. Büyük mürşit Mevlâna bile kendi fikirlerini telkin etmek için, halkın, insan oğlunun en zayıf tarafına, cins hayatına ait türlü hikâyeler anlatır; ibret dersleri verir..

Okuyucularımıza bu sayıda bu hikâyelerden birkaç tanesini takdim ediyoruz.. Bu hikâyeler Yücel devrinde tercüme ettirilen Mesnevinin "5" cildinden aynen alınmıştır.

www.ulkunet.com

Çuha'nın şalvarına el atar atmaz eline aleti geldi. Derhal şiddetli bir nara attı. Hoca, sözüm gönlüne tesir etti, dedi. Çuha dedi ki: Hayır gönlüne tesir etmedi. Eline tesir etti. A akıllı adam gönlüne tesir etseydi vay haline...

O büyücülerin gönlüne tesir etti de onlarca sopa da bir oldu, el de...

Biz bildik ki şu tenden ibaret değiliz. Beden olmaksızın da tanı ile yaşarız.

Çocuk ceviz ve kuru üzüm için ağlar.. Halbuki büyük adama göre bu hiçbir şey değildir. Gönüle göre de beden cevizle kuru üzümdür. Çocuk nereden büyüklerin bilgisine sahip olacak?. Kim perde ardındaysa zaten çocuktur. Bir adam sakalsa, hayayla erkek olsaydı keçinin de sakalı Serdengeçti Mesneviyeler seçme hikâyeler 3 var, tüyü var. O da adam olurdu. Halbuki o keçi kötü bir kılavuz olur, kendine uyanları ancak kasaba çeker götürür.

Hikâye 3. Mesnevi cilt 5. Sayfa 320-325

Müslümanların kanları fazla dökülmesin diye Musul padişahının cariyesi halifeye bağışlaması

Elçi o erin huzuruna gelince er, cariyenin resmini verdi. Bu kâğıda bak dedi, bunu istiyorum. Derhal teslim etsin, yoksa karışmam..

Elçi gelip maksadı söyleyince o erkek padişah dedi ki: Bu suret eksik olsun, tez göttür. Ben iman adına puta tapanlardan değilim. Putun puta tapanda olması daha doğru.. Elçi kızı getirince o yiğit er derhal âşık oldu. Aşk bir denizdir. Gökyüzü bu denizde bir köpük. Aşk Yusufun havasına kapılan Zeliha gibi insanı hayran eder.

Gönüllerin dönüşünü aşkta bil. Aşk olmasaydı, dünya donar kalırdı.. Aşk olmasaydı nerden canısız bir şey, nebata girer, onda mahvolurdu; büyüyüp yetişen nebatlar nerden kendilerini canlılara feda ederlerdi?.. Ruh nasıl olur da, o nefese feda olurdu da onun esintisinden Meryem gebe kalırdı. Aşk bineği, yüzlerce gemi atmış, ölümden bile korkmam diye nara atmaktaydı. Aşk ve sevdada halifeden bile pervam yok. Varlığımla ölümüm birdir bence diyordu. Aşk ateşi öyle bir parlamıştı ki yerle göğü farketmiyordu. Çadır içinde o ay parçasına kasdetti. Şehvet, bu ovada davul döğdü mü akıl dediğin de ne oluyor hey turpoğlu turp... Yüzlerce hali, o anda o evin ateşli gözüne bir sinekten aşağı görünür. O kadına tapan er şalvarını çıkarıp cariyenin yanına oturdu. Aleti dosdoğru gideceği yere giderken orduda bir gürültü, bir kızılca kıyamet koptu. Er sıçradı, götü başı açık bir halde ateş gibi Zülfikarı elinde dışarı çıktı. Bir de ne görsün, ormanda kara bir erkek aslan, kendini ordunun içine kapmış koyuvermiş. Atlar ürküp, her çadır yeri yıkılmış, herkes birbirine girmiş.

Er pek yiğitti, aldırış bile etmeden sarhoş bir erkek aslan gibi aslanın önünü kesti. Kılıçla bir vurdu, başını ikiye böldü. Derhal o ay yüzlü dilberin bulunduğu çadıra koştu. A hareminin yanına gelince aleti hâlâ dimdikti. Öyle bir aslanla savaştı da erliği yine sönmedi, hâlâ ayaktaydı. O tatlı ve ay yüzlü güzel, onun erliğine şaşıp kaldı. İstekle ona kendisini teslim etti. O anda o iki can birleştiler. Bu iki canın birleşmesiyle gayıptan bir başka can gelip erişir. Kadının rahminde meniyi kabule mâni bir şey yoksa, bu can doğuş yoluyla gelir, yüz gösterir.

Cariye ile er birkaç gün murat alıp verdiler. Fakat sonra o büyük suçtan pişman oldu. Ey güneş yüzlü, bu işe dair halifeye bir şey söyleme diye cariyeye yemin verdirdi. Halife cariyeyi görünce sarhoş oldu, onun tası da damdan düştü.

Halife buluşmak diledi, bu maksatla o cariyenin yanına gitti. Onu andı, aletini kaldırdı, kadının ayakları arasına oturdu. Oturdu amma takdir, zevkinin yolunu bağladı. Farenin çıtırdısı kulağına geldi. Aleti indi, uyudu, şehveti tamamiyle kaçtı. Bu ıslık yılan ıslığı olmasın, çünkü hasır kuvvetle oynamakta dedi. Cariye halifenin gevşekliğini görünce kahkahalarla gülmeye başladı. O erin, aslan öldürüp geldiği halde hâlâ âletinin inmediğini hatırladı. Kahkahası arttıkça arttı, uzadıkça uzadı. Kendini tutmaya çalışıyordu amma bir türlü dudaklarını kapatamıyordu ki... Nihayet halife alındı, huysuzlandı. Hemencecik kılıncını kınından sıyırdı. Hâbis dedi, neden gülüyorsun söyle?.. Bu kılınçla boynunu vururum. Bahenen hiç fayda vermez!. Doğru söylersen seni azad ederim. Cariye âciz kalınca ahvali anlattı. O yüz Zale bedel olan Rüstemin erliğini söyledi. Yoldaki gerdeği, o sırada vukua gelen halleri bir bir nakletti. Erin kılıncını çekip gidişini, aslanı öldürdükten sonra gelişini, aletinin hâlâ gergedan boynuzu gibi ayakta olduğunu söyledi. Ondan sonra namuslu halifenin [illegible] farenin bir çıtırdısından aletinin söndüğünü görünce dayanamayıp güldüğünü bildirdi. Tanrı sırları meydana çıkar. Demek sonunda bitecek, kötü tohum ekme..

Su, bulut, ateş ve bu güneş, sırları toprak altından meydana çıkarır. Yaprakların dökülmesinden sonra gelen bahar, kıyametin varlığına bir delildir.

Halife başkasının karısını getirtti. İşte nunda böyle pişman oldu. Dedi ki; başkası yaptığım işler ceza haline geldi. Bana gecaktı. Kim başkasının karısına kötülük edebilirse kendi karısına pezevenklik eder. Başkasının karısını dövdüm, o da tuttu benim kapdövdü..

Sen başkasının karısını, bir sebeple kendçektin mi aynen sen de onun gibi, hattâ onda üstün bir deyyussun.

Ben Musul padişahının cariyesini zorla aldBenden de onu derhal aldılar.

İŞPORTACILAR

Büyük şehirlerde görürsünüz. Dükkânların önünde, şu köşede, bu köşede sık sık gözünüze çarpar. Ellerinde, önlerinde bir tabla, tablanın üzerinde ekserisinin sermayesi 100 lirayı geçmiyen tarak, kravat, gömlek v.s. v.s. Geçim dünyası bu!... ekmek kavgası, bu adamları bu hale sokmuş, kimi evlidir, akşam evine, çocuklarına bir şeyler götürecektir. Kimi bekârdır, anasına, babasına bakmak mecburiyetindedir. Bir kısmının da kimsesi yoktur. Kendi karnını doyurmak mecburiyetindedir. Velhasıl hepsinin bir derdi, hepsinin bir ihtiyacı vardır. Bu insanlar buraya köşe kapma oyunu oynamak için gelmemişlerdir. Sermayeleri yok ki bir dükkân açıp, alışverişlerini orada yapsınlar. Sık sık görürüz, bakarız acırız... Bu vatandaşlar, geçimlerini bir köşe başına, bir kaldırım kenarına, ellerindeki, önlerindeki tablaya bağlıyan bu fakir insanlar devamlı bir surette taciz edilmekte, eziyet görmekte, âdeta bir belediye meselesi haline getirilmektedir. Birinci işkence sermayedar sınıftan, dükkân sahiplerinden geliyor. Hiç bir dükkân sahibi bu adamları yakınında görmek istemiyor. Bizdeki zenginlerin ekserisinin, fakirlere içtimaî meselelere karşı menfi durumunu bildirdiğimiz için bunun üzerinde fazla duramıyacağız. Esas büyük işkence polislerden, daha doğrusu onlara emir veren makamlardan geliyor. Bakıyorsunuz, yolun ortasında polis adamcağızı tutmuş sürüklüyor.

Zavallının varı yoğu, sapı sermayesi yerlere dökülmüş... Seyyar satıcı bir taraftan onları toplamakla uğraşıyor; diğer taraftan polisle mücadele ediyor.. "Ağabey! ne yaparsan yap, ister beni as, ister kes. Ben çalışmak, bunu satmak zorundayım. Açlıktan ölelim mi?" diyor. Satıcının yerden göğe kadar hakkı var. Diğer taraftan polis de haklı. Emir almış bir kere. Emiri veren kim? Kaymakam, yahut vali.. Masa başı adamları. Bazan da bu iş toptan yapılır. Seyar satıcılar eşyaları ile beraber kamyonlara zorla bindirilir; sürgüne gönderilir gibi yaftah karakola... Artık rezaletin bini bir para... Sokaklarda, caddelerde satıcılarla, polisler arasında bir gürültüdür gider. Herkes oraya yığılır. Ne olmuş, ne olmuş?... Ne olacak, manzara meydanda... Medeni demokrat bir memlekette bu türlü hareketler çok çirkin oluyor. Tahkikimize göre İstanbul'da en az 5000 - 6000 işportacı varmış. Yeni Eminönü kaymakamı emreylemiş: Bir tane seyyar satıcı bırakmıyacaksınız... Zavallılar toplanmışlar, validen bir hafta müsaade koparmışlar...

Bu sayın kaymakama soruyoruz:

Bu kadar vatandaşın karnını kim doyuracak?... Bunu üzerine alabilir mi?

İstanbul'da bunlar için Çiçek pazarında bir yer ayrılmış. Fakat burası ancak 150 kişi alabiliyormuş; isterse 8000 kişi alsın. Yine olmaz, yine olmaz! Bunlar semt semt dağılmak, yayılmak mecburiyetindeler; adı üstünde seyyar satıcılardır. Son sözümüz şudur: Bunlar da usandırlar. Çalışmak zorundalar, aç kalamazlar. Bu bir zarurettir.

Zaruretin önüne, polis de duramaz kanun da... Allah bile durmamıştır. İhtiyaç ve zaruretin önüne. Bu sayın kaymakamlara ne oluyor? Bu zavallıların şu koca memlekette hayat hakları yok mu? Hep zenginler, dükkân sahipleri tutuluyor. Bu adamcağızlar süprüntü küfesi gibi belediyenin emrinde bir çöplükte bir çöplüğe atılıyor. Asıl idarenin, hükümetin koruyacağı vatandaşlar bunlardır. Zengin, nasıl olsa kendi kendini korur. Ayıptır, günahtır. Bunlar da vatan evlâdıdır; varsınlar dolaşsınlar. Şu büyük şehirden onlar da nasiplerini alsınlar. Ellerinin emeği, alınlarının teri ile kazandıkları 3 - 5 kuruşu rahatça yesinler

Artık bundan böyle bu yersiz müdahalelere, bir son verileceğine inanıyor, bunu mesul makamlardan ısrarla, sabırsızlıkla bekliyoruz. ★★

www.ulkunet.com

Şehid Faruğu Tekrar Andık !

23 Ekim 1950 pazartesi günü.. Yedek subay Okulunun 32 nci dönemi sona erdi. gün Merasim yapılacak. Herkes yeni elbiselerini giymiş.. Neşe içinde.. Herkes herkese soruyor: «Nereyi çektin ?..». Faruğu hatırlıyorum.. O, kur'asını hepimizden evvel çekti. Bizim rütbelerimiz asteğen.. O, üstlerin üstüne, yücelerin yücene kavuştu. Onun rütbesi hepimizden üstün.. Şehitlik rütbesi...

Serdengeçti'de, Faruk hakkında yazdığımız yazı üzerine, aziz şehidimizin perleri sayın Hüsrev Gerede'den içli, duygulu bir mektup aldık. Valideleri de merasim günü okul komutanına bir telgraf çekmişler.

Bu telgrafı ve okul komutanının verdiği cevabı aynen dercediyoruz. Aziz şehid ruhun şadolsun!.. Seni unutmadık, unutmıyacağız.

Nişantaşı, 24/4/1950
Yedeksubay Okulu Komutanı
Albay Lütfi Güvenç
Ankara

Gazete ve dünkü diploma töreninde 37 nci subaya merasimle diploma verildini kanlı gözyaşlarımla iftiharla okudum. atana mukaddes vazifesini yaparken şehid düşen sevgili oğlum Faruk sağ olsaydı 2038 inci olacaktı. «Robert Kollej» in alma töreninde «Lozan Talebe Cemiyeti» İsviçrede kutsal hatırasına gösterilen ızîn beşerî, ruhî ve manevî ilgiye imtisan parlak töreninizde silâh arkadaşları asında bulunmak dünyevî zevk ve şereden takdiri ilâhî ile mahrum kalmış alunan büyük ölü sevgili oğlum şehid Faık'un yadedilmemiş olmasını görmekle hem ana şefkati hem de bir asker eşi olarak duyduğum elem ve inkisarı vatanî, askerî hissi takdirinize bırakıyorum..

Lamia Gerede

Ankara 25/10/1950

Sayın Bayan Lâmia Gerede
Nişantaşı - Emlâk Cad. Demiray Apt.
İstanbul

Diploma Töreni günü bütün okul mensuplarının derin bir hüzün ve keder içinde bulunduklarına yürekten inanmanızı istirham ederim. Faruk, mânevi evlâd olarak kaplerimizde ebediyyen yaşıyacaktır. Aziz hatıralarını yaşatmak için gerekli tedbirler alınmıştır. Buna ait tafsilât mektupla ayrıca arz edilecektir. Törende vermiş olduğum söylevimin ilk kısmında ve Genel Kurmay Başkanlığına da sunulan örneğinin onbeşinci ve müteakip satırlarında şehit yavrumuz hakkında aynen şunlar vardır: «Bu dönümde maalesef vukubulan bir kaza neticesi bir değerli yavrumuzu ebediyyen kaybettik, bu aziz şehidimiz Faruk Geredeyi saygı ile anar, mubarek ruhunu Ta'ziz ederim» Bu sözlerimi törende bulunan Hikmet beyefendi de duymuşlardır. Söylevimin radyoda yayınlanan kısmı öğrencilere ait yalnız öğütleri ihtiva etmektedir. Törende değerli aile efradınızı hüzünle andık, fakat iztirabınızı tazelememek için davete cesaret edemedik. Durumu derin saygılarımla arz ederim.

Albay Güvenç

Not: Okul Komutanının nutkunu bizde dinledik. Faruğun hatırası, verilen cevapta işaret edildiği gibi aynı cümlelerle taziz edildi.. Radyoda nutkun Faruk'tan bahseden kısmı okunmamış! Bütün yanlışlık oradan geliyor.

ACI HAKİKATLER:

Amerikallıar Bizden Müslümanmış !

Bizimkiler Kore'ye gidecek askerî birliklerimize hoca tâyin etmemişler.. Amerikalılar sormuş: «Sizin dininiz yok mu? Ruhanileriniz nerde ? Biz Kore'de Allahsızlarla çarpışıyoruz..» Tabii bizimkilerde şafak atmış.. Din aşkına, Allah aşkına 3 kıt'a ve yedi denize hükmeden bu millet, bir gün gelip dinini Amerikalılardan mı öğrenecekti ? Ne günlere kaldık Yarabbi !...

AMERİKALILARLA İNGİLİZLER BİLİR !..

Devri sabıkta Saracoğlu'nun Meclis reisliği yaptığı ol günlerde Pakistan'dan bir zat geliyor. İslâm Birliği Başkanı, Saracoğlu'ya «İslâm Birliği hakkındaki fikriniz nedir)?» diye sorar. Cevap: «Bunu İngiliz ve Amerikalılar bilir; onlara sormadan birşey söyliyemem !..»

Müstemlekelikten daha dün kurtulmuş zatın sorduğu suale bak!.. Asırlarca islâm âlemine önderlik etmiş, büyük bir milletin, Meclis Başkanının verdiği cevaba bak!. Müstemleke insanı bile böyle konuşmaz. Hiç olmazsa şahsî fikrini söyle.. be mubarek... Bu kadar da kurma, gramofon plâğı gibi adam olur mu ? Hem de sahibinin sesi marka...

BİR SERDENGEÇTİ KAYBETTİK !..

(Başı Sayfa 5 de)

Lise tahsilini böyle bir ahval içinde bitiren abeyim Hukuka gitmek kararını verdi. Bunu rdiren sebep yine hep aynı gaye idi; Yani Din Millet aşkı. Çünkü o bu ideallerin hukuku bimiş ve Ezher'de ilâhiyat okumuş imanlı, azimgençler tarafından tahakkuk ettirileceğine inanırdu. Hukuk tahsili yapmak muhakkak lâzımdı. ra Allahın fani ve fena kullarının yaptığı kanunın kemâl ve celâli mutlak Allahın kanunlarının dûn olduğunu ispat etmek başka nasıl mümn olurdu. Kanun kanun diye çırpınan kanunsuz nunların vazılarına ilâhi kanunların kudret ve ametini anlatmak onun şaşmaz, yanılmaz düslarına boyun eğdirmek, dava için lâzım değil, emdi!.. Şu halde hukuk ve ilâhiyat birbirinin z'i tamlarıdır. Bu davanın davagânının da şüphe her kisini tahsil etmesi farzdır. İşte bu asîl nitle hukuk fakültesine giren ağabeyim hem hukuk tahsil ediyor, hem de Ezher, Ezher!.. diyerek zırlık yapıyordu. Onun ağzında Allah, Peygamber, Ezher, Irk, Türk, Turan sözlerini dalma sıkderken görürdük. Sanki bunlar onun kendisine s tesbihleriydi. Öyle bir tesbih ki günde herbi 33 değil belki 333 defa çekerdi. Onun idende Din, Irkçılık ve Turan tezatsız biribirinden rılmaz mukaddes birer mefhumdu. Attilâ'yı Türk luğu için sever, Ömer İbn Aldülaziz'i (Adaleti ile ve ikinci Ömer namiyle maruf halife müslüman olduğu için sever, İmamı Âzamı hem Türk, hem Müslüman olduğu için sever, âlimler âlimi, fazıllar fazılı diye öğerdi. Onun içtihat ve hukuk sistemini birazcık bile anlıyanlar bize Medeni Hukuk diye sunulan hukukun nekadar noksan olduğunu farkediverirlerdi. Bizdeki altın hazinelerini aramıyan âlim taslakları, garbın eski Yunan ve Roma'nın müstamel mangırlarını maymunca bir taklitle 24 ayar altın diye gösteriyorlar derdi. O sizin şu satırlarınızı, bunlar benim ideallerimin hülâsasıdır, onları ben altın harflerle yazdırıp duvara astıracağım derdi. Yalnız onun değil, bütün Türk âlemini felâha kavuşturacak bir ideâlin hülâsası olan satırlar şunlardır. **«Allahtan başka kimseden korkmuyoruz. Bizler münkir değiliz, Tanrı dağı kadar Türk Hırâ dağı (Cebelinûr) kadar Müslümanız»..** Ne yazık ki dâva tahakkuk etmeden onun yetişti. Belki bu ölüm Ağabeyimi Türkistan üzerine muhayyel akınlar yapan ordunun içinde Allah Allah derken, belki de Ezherin kalplere ve âlemi islâma nuru ilâhi saçan yeşil kubbeleri altında Allahuekber derken yetişti. Eminim ki ölüm **onu muhakkak şehadete lâyık bir hali fevkulâde üzere yakaladı.**

Dinimize ve Milletimize hizmet edenlerin hepsini sever ve hürmet ederdi. Onun büyüklük ölçüsü herkesinkinden bambaşka idi. İsmini ve cismini görmediğimiz nice insanlara büyük denilen küçüklerden daha çok hürmet ettiğini yakinen bilirim. Adalet hususunda evlâdû âyal demeden kılıh kırk yararcasına aman ve zaman dinlemeden hareket edenlere o kalbinde ayrı bir yer ayırırdı. Allahın kitabı ne emrettiyse o yapılmalıydı. Adaletten merhamet ve karabet mevzu bahis olamaz, eğer olursa adalet sandığımız şey rezaletten başka birşey değildir. Uzun söze ne hacet, insan kendisini ismiyle müsammah Hazreti Ömerul Faruk'a örnek edinmelidir. Allaha ve Peygambere giden yolun en mümtaz klavuzu bu zatı şeriftir.

Son zamanlarda yetişmişlerden en çok sevdiği ve bağlandığı şahıslar Müşir Fevzi Paşa, karakter adamı Akif, kendi tabiriyle bizim (Serdengeçti) Osman beydi. O Osman beyi bu kadar büyük görüşüm hayret edilebilir, fakat her azizin bir rezil tarafı bulunduğu bu devirde rezaletten uzak bir fazilete sahip Osman bey elbette bir mücahit, elbette bir kahramandı, değil.

Çin'i ve Viyana'yı kuşatanların bile esir olduğu nefsi esaretine alınış merhum ağabeyim, Dine, Millete, Irka ve Turana ait kitapları dimağı birşey alamıyacak duruma gelinceye kadar okurdu. Müzikten hoşlanmaz, onun en büyük zevki her Cuma hütbenin sonunda okunan ve canından aziz bildiği **Adalet kelimesinin geçtiği «İnnallahe y'emürü bil adli vel ihsan» diye başlıyan âyetleri yüksek sesle** okumaktı. Bir de «Allaha itaat etmiyene itaat edilmez» hadisi şerifini herkese, her yerde defalarca söylemekten hoşlanırdı. Ah şu insanlar sadece şu hadisi tatbik ediverseler zorbalık ve diktatörlük Kaf dağının arkasına gider derdi.»

Allah rahmet eylesin.. Âmin!.. **Ahmet KOÇ**

www.ulkunet.com

HİKÂYE

MOR BAŞLI KOÇ

Mehmet ALTINSOY

(11. Sayıdan Devam)

Yemek zamanı yine çoban bir kaynağın başına oturuyor, «DÜBÜÜÜ» diye sesleniyordu. Mor koç sürüden ayrılıp yanına geliyor, arkadaşının sofrasını şenlendiriyordu. Bazan mor üvecin ekabirliği tutuyor kuru yufkaya tenezzül etmeyip, bir tutam peynir yahut bir sıkım süzme yoğurtluk katığı yiyiveriyordu. O zaman Apık çoban gülerek koçun yüzüne bakıyordu. Sonra yerden içi çukur bir taş alarak ileri uzatıyor, -Köylerdeki bakkallara kıyasla hayalinde yarattığı- dükkâncılara sesleniyordu.

«Şuna bir mecidiyelik dahan bulama gat»

Sonra dağarcığından kuru ekmekleri çıkarıyor, soğuk kaynak sularıyle ıslatıp çukur taştaki (muhayyel) tahin bulamaya banarak istekle yiyordu.

Hasılı Apık çoban mor başlı koçu en az arkadaşı, kardeşi, vermiyeceklerini bildiği halde istemeyi tasarladığı, ağasının kızı, hattâ ölen babası, kalan anası kadar, belki daha çok seviyordu. Siz buna ister aşk deyin ister bir ruh hastalığı... Neyse gelelim bu sevginin doğurduğu meseleye...

Bir gün azığını getiren çeltek apılıya köyden çağırıldığını söyledi. O da, ağasının kızına hoş görünmek için olacak, hatıtda yüzünü yıkadı ustura görmedik bıyıklarını sivazladı. Dolağını düzeltip çarık bağını sıkıladı. Köyün yolunu tuttu.

Köye tahsildar gelmişti. Apıktan küçük kardeşi için -Kendisini nüfusa kayıt ettirmemişlerdi- cezasiyle birlikte 18 lira istiyorlardı. Kardeşi 12 yaşındaydı ama evvelce ölmüş ve şimdi sağ olsaydı 20 yaşında olacak ağabeysinin adını koymuşlardı ona. Apo bu işi ne bilecekti. Ama muhtar biliyordu ya. Hem o anlatmıştı da tahsildara. Kır saçlı, babacan yüzlü tahsildar yol göstermişti. Nüfus dairesinde görülürmüş bu iş. Apo bu karışık dalavereye akıl erdiremediği için «Anamı salarım o yapar» diye düşünüyordu. Fakat odanın baş köşesinde oturan, zıvlan yüzlü genç tahsildar, yani müfettiş bey pek zorlu bir karar verdi.

«Canım o sonraki mesele Kadir efendi sen şimdi parayı tahsil et. Dava edip geri alsınlar. Bu söz üzerine Apo en az mor üveç kadar bön ve manasız gözlerle genç şefe bakmağa başladı. Zihninden on sekiz lirayı hesaplıyordu. Ufak paraya zaten aklı ermezdi. Bu cahilliğinden dolayı arkadaşları alay da ederlerdi. Büyük paranın sa yüzünü bile görmemişti.

«Onsekiz lira vaşşş anam» Dedi içinden Evde para olmadığı gibi, para edecek bir şey de yoktu. Dört ölçek kepekten ibaret buğdayın bir kısmını ofis borcu diye almışlardı. Ellerinde kalan yaz yiyeceğine ya yeter ya yetmezdi. Koyunların yününü anası geçenlerde satıp tarla vergisine yatırmıştı.

Azman Apık sayınında yirmiden yukarısını bilmezdi. Lira adedini koyunlara kıyaslıyarak hesaba başladı. Haa bu arada «Peki ya Apık sayı bilmez de güttüğü koyunları nasıl sayar» denebilir. O sayardı koyunları. Hem de nasıl sayma. Sabahın alaca karanlığında sürüye şöyle bir göz atar.

«Mengilli koyunun kuzusu irtmağı gırık gısır yok. Acep nireetti? Her halde Beşparmakta Ülüstem ağaların sürüsüne yanaşınca katışmıştır. Yozlak meretin biridir o zaten.» Derdi. Sulak yerinde Rüstem ağaların sürüsüne girer, eliyle koymuş gibi koyununu bulur:

«Kis hi mübarek, yanaz meret» diyerek ayırıverirdi. Yahut karşı dağa seslenirdi.

«Ülööööön... Sülemen sizin topal toklu burda, sürünün ardından yamıttırarak geliyor. Başka yerde arama ha arama...

Evet o sayı bilmezdi ama komşu sürülerin davarını bile yüzçek tanırdı.

Apo zihninde her koyunu bir liraya baş tutarak hesap yapıyordu.

«Yani gara koyun bir lira, burnu gara da, bir etti iki. Ala şişek de bir, üç eder. Sütten çıkan da bir, dört... Kulağı kesik, çapraz enli, böğrü benli, köpen tüylü koyunlar... Çok buynuz, Dört buynuz, pöçüğü eğri keçiler. Hattâ Mor başlı koç dahil yine para tamam olmıyordu bu hesapça...

Ne! Mor koç mu? Onu dünyayla değişmezdi Apık çoban...

Aksi huylu tahsilat şefini ne muhtarın yalvarmaları ne de köy ağalarının ısrarları yola getirdi. İllevelâkin borcunu ödemeyen bu yirmi kişi için haciz yapacağı hakkında lâ diyor İllahlah demiyordu. En sonunda yanlarına candarmayı da alıp hacze çıktılar.

Her evin önünde duruyorlar, candarmayla bekçi içeriye giriyor, ya bir bakırı çıkmış çamaşır kazanı, yahut havı dökülmüş bir alaca kilim alıp çıkıyorlardı. Bir evin önüne geldiklerinde yine candarmalar içeri dalmak istediler. Fakat bu sefer eşiğe ayak atar atmaz -Değdiği yerden ses getirir cinsinden- bir çamaşır tokucu ile karşılaştılar. Can havliyle bir birlerini çiğniyerek dışarı fırladılar. Arkalarından kırk yaşlarında saçları kırarmış bir kadın öfkeyle dışarı fırladı.

«Sizi gidinin dölleri, dırnak kadar sıpaya ceza kesersiniz, bir de evimi soymıya mı gelirsiniz? Alim Allah kapıdan ayak atanın gafasını iki şak ederim.» Deyip tahsildarların üzerine yürüdü. Muhtar onu yatıştırmak için ilerlediysede o daha tiz perdeden gürledi.

«Geri gözü durasıcalar sizi, bana adıyla sanıyla Deli Zeynep derler. Tokucun altına alırsam yalak taşı gibi yassıldırım hepinizi» Tecavüze uğrayanların kaçmasına zaman kalmadan Azman apık ileri atıldı.

«Ana deli mi oldun sen? Hokumata garşı gelinir mi hiç? Varsın girsinler iki kat mitilden başka nemiz var ki içerde.»

Bu sözler kadını hücumdan vazgeçirdi. Lâkin sağ elindeki tokucun içeri girmek için hâlâ kimseye ferman vermediği pek belli idi. Gözleri tokuçtan ayrılmayan hacizciler bunu anlamış olacaklar ki, o sevdadan vazgeçtiler. Bunun üzerine diğer evlere uğrayamazlardı da.

Şef bu işe çok içerlemişti. Köy odasına girince öfkesinden boğazlanmış boğalar gibi bangır bangır bağırmağa başladı. Her gürleyişinde zavallı muhtar lap oturup dap kalkıyordu. Aponun gönlü anası yüzünden bu kitaba gelmez lâflar işiten muhtarın haline razı olmadı. Müfettişin annacına dikilerek :

«Valla beyefendi...?»

Şef lafı ağzında bırakmıştı.

«Sus köpek! Şimdi de sıra sende mi?»

«Şey efendim...»

«Sana sus dedim, yıkıl karşımdan»

«!?...»

«Vay! Ulan yüzüme ne dik dik bakıyorsun, öyle? Karşı mı geliyorsun yoksa? Heey candarma, bekçi ne duruyorsunuz, yakalayın şu keretayı. Esnayı vazifede bir memura tecavüze cüret ha... v.s. v.s...»

Genç çoban bu için sırrına akıl erdiremedi. Oysa ki, anasının bir aklı ermezlik ettiğini, kabahatin kendisinde olduğunu, muhtarın bu işte günahı olmadığını söylemek istemişti. Bekçi ile jandarma üstüne atılıp palas pandıras -Tabii Apo karşı koymadığı için- dışarıya sürüklediler.

★

Kızgın güneşin altında tozlu yollarda Apo önündeki beş-altı davarı yürütmeğe çalışıyorsağ bileğine kelepçeyle çatılı olan köylüsü Köse Mevlûdu sürüklercesine o yana bu yana çekiyordu. Bu gidişe sebep köylülerce müfettiş diye tanınan, kendi ifadesine göre tahsilât şefi, asıl rütbesi tahsil memuru olan, zığlan yüzlü, ince sivri burunlu, kara kuru adamdı. Şef borcunu vermeyenlerin davarını haczetmiş, canından başka varlığı olmayan Köse Mevlûdu da, aşağı yukarı söz ettiği için şehre kadar tutuk olarak götürüp mahkemeye vermeğe hükmetmişti. Tabii bütün bu işlerde kanuna uymayan tarafların mülâhazat hanesini boş bırakmıştı. Haciz koyunları sürüden getirmeğe giden bekçi de, tokuçla üzerine yürüyen deli Zeynebin oğluna kendi çapında bir karazkârlık yapmış, Aponun sevgilisi olduğunu bile bile, 18 lira yerine mor koçu ayırmıştı.

Hayvanlar sıcakta bir türlü yürümek istemiyorlar, kafalarını birbirlerinin gölgesine sokarak körnek tutuyorlardı. Azmanla köse öne geçip «Bürrr» diye çağırıyorlar, Mor üveç arkalarından seyirtiyor, ötekiler sırayı bozmamak için onu takip ediyorlar, böylece kervan yürüyordu. Fakat bazan mor koç fazla koşuyor, mesafe açılıyordu. O zaman başı güneş gören koyun hemen arkasına dönüp arkadaşlarının gölgesine sığınıyor, bu suretle kataran iki başı boşalmış oluyordu. Tahsildarlar, at üstünden bunları sürmeğe çalışıyorlar, koyunlar yürümeyince Apık çobana sesleniyorlardı. Apo o tarafa seyirtiyor, çok zaman dalgın olan Kösenin bundan haberi olmuyor, birden kolu geriliyor ve elleri kelepçeden sıyrılıyordu. Bu hal bir kaç kere olunca candarma kızdı. Attan inip burgulu kelepçeyi iyice sıkıştırdı. Fakat nafile, kelepçenin ortasındaki bileklere yanlamasına gelen demir bir türlü Azmanın kalın kolundan Mevlûdünkine inmiyordu. Candarma sıktıkça çobanın parmakları morarıyor, demirler dolgun bileğinin etleri arasına gömülüyordu. Apo «Yeter gayri, kolum kesilecek» dedikçe o sıkıyordu. Köse jandarmanın merhametine baktı baktı da dayanamayıp sordu.

«Arkadaş sen nerelisin?»

«Tefennili.»

Köse, filozof adamdı vesselâm. İçinden şöyle düşünüyordu.

«Sık bakalım, Tefennili Osman, Çardaklı Abdurrahmanın kolunu. Sen de 18 aydan önce bir çoban Abdurrahman değildin sanki. Senin köyünde de o zaman kolunu kesercesine sıkacak bir jandarma osman yoktu sanki.»

«Sık Osman, sık da kesilsin damarları kolun. Kesilsin de gör, o damarlardan akan kan seninkinin aynı değil mi?»

Apuk moraran dudaklarını ısırdı. Çektiği acıya aldırmadan, kayıtsız sesle:

«Merhamatın gurusun, gansız keranacı». Dedi. Jandarma gürledi:

«Zırlama lan. Oruspu gunnadığı».

Köse filozof hakikaten anlayışlı adamdı. Tevekkeli değil askerliğinde üç sırmalı talim çavuşu olmuştu. Bu sözler üzerine içinden şunlar geçti.

«Söyle Tefennili Osman, tokucunun tersiyle dokuz erkeğe meydan okuyan Zeynep kadının orospu olduğunu söyle: Sanki senin nüfus kâadında (Anasının adı: Ayşe) kelimeleri okunmuyor? Ama kabahat gene sende değil Osman.

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

www.ulkunet.com

Pazar yeri mahşer günü gibi kalabalıktı. Iaczedilen davarlar da bir köşede satılıyor. \po'yu mahkemede suçu sabit olmadığından alınışlardı. Köseyi, nedense, mahkemeye de göndermemişler, kapialtından koyvermişlerdi. Deynep kadın köyde 18 kapıya deynek çalıp 8 lirayı bulmuş, yayan yapıldak şehre geliyordu. Hükümete yatırmağa gittiler. Geç kalmışlardı. Mor koç satılığa çıkmıştı. Sordular, Kendi malınızdır, artırmaya girip alırsınız», lediler.

Davarların başında şehrin kasapları dört lönüyordu. Tellâl lira lira artırıyordu, fiatları. \puk Çoban varıp mor koçun boynuna sarılı. kasaplara dönerek:

«Boşa diş bilemen, Mor üveci ben alacağım. Anamın ağ südü gibi helâl malımdır o benim.»

Sıra mor koça gelince kasaplar çobanın ıaline acıdıklarından, doğrusu biraz da oğlanın ateş saçan kara gözlerini beğenmediklerinden artırmaya girmediler. Lâkin, kasap Bayramın gözü tutmuştu, mor koçun kuyruğunu. Tellâl:

«Bir erkek şişek, iki lira var mı talip?» deyince,

«Mare, koy benden iki kıyat taa», deyiverdi.

«Apık kara gözlerini ona dikerek:

«Bayram dayı, kıyma bana, bu koç benimdir, ben alacağım onu, dabanının altını öpeyim. Artırma gayri.» dedi.

Arnavut Bayramın gözü tutmuştu bir kere. İki kilo kuyruğa iki genci değişecek tıynette herifin biri idi o zaten.

«More oğlum, pazar meydanıdır burası. Bir ançi çimsenin vardır parası, öter burda naarası. Bağırttır bre dellâl, benden otuz liracık,».

Aponun gözleri kararmıştı artık. Birden arnavut Bayramın karşısına dikiliverdi.

Türk köylüsü böyledir işte. Ekmeğine ortak olursun seslenmez. Sırtından gömleğini soyarsın aldırmaz. Derisini yüzmeğe yeltenirsin hoş görür. Amma bir damarı vardır onun. İşte ona dokunmaya gelmez asla. Tıpkı, bir dinamit demetinin ateşleme fitiline benzer o damar. Ufacık bir kıvılcım aldımı. O damarın yeri de pek belli değildir. Bazan vücudun en derin yerinde saklanır. Bazan ucu vücuttan da dışarda, en umulmadık bir eşyaya, en lüzumsuz gibi görünen teferrüata bağlanır. Fakat dikkat etmeli, bir ucu nerde olursa olsun, öbür uc, mutlaka dinamit deposuna, barut fıçısına saplıdır. Azmanın Türk damarına ateş düşmüştü bir kere. Artık karşısında yalnız silâhlı et bıçaklariyle dolu kasap Bayram değil dünyanın bütün Bayram, Şaban ve Ramazan orduları olsa viz gelirdi. Genç çoban kasaba öyle korkunç ve öldürücü bakmıştı ki, Bayram ağanın pos bıyıkları ağzına düşüvermiş ve kurtuluşu, yüz geri edip sıvışmakta bulmuştu.

O sırada yerden bitiverircesine bir kaç efendi belirmişti. İçinde kaymakamın da bulunduğu bu guruptan şef ayrıldı ve çobanın üzerine yürüyerek bağırdı.

«Bu ne küstahlık. Resmen yapılan satışa ma...»

Şef sözünü tamamlamadan kendini yerde buldu. Genç Aponun bir atkı yabası kadar geniş eli ve sinirden gerilmiş beş parmağı tıraşlı suratına inivermişti. O sebepten göz açıp yumana kadar lafı ağzında kendi yerde kala kalmıştı

Bu iş, öyle çabuk ve sert olmuştu ki, müfettiş yere düştükten sonra hızını alamamış, pantolonu toprağa sürünerek yırtılmış ve kendisi ilk durduğu yerden üç adım öteden ancek 10 dakika sonra ayağa kalkabilmişti.

Apuk çoban bu olanları bana hapishaneye

KAHRAMANLIK MENKİBELERİ

(Başı Sahife 9 da)

Yüzbaşıya selâm söyle, seni geriye bırakmak gayri onun erliğine kalmış bir şey!. Haydi yolun açık olsun dedi. Amanın bir çığlıktır koptu: herifler sağlam kızdılar; depeliyecekler dedim emme baktım ki sıçraya sıçraya beni öptüler. Hele durun yahu dedim, ülen beni avrat mı sandınız demeye galmadı subay güle güle yanıma yaklaştı. Garşısına oturttu; demin beni dekmeleyip doğathyan heriflere şöyle bir yan baktım. Subaya söyleyip hepsine birden sopa attırmak işten bile değildi emme gine hadi gammazlık etmiyeyim dedim. Erin biri tövbe tövbe ıstağfurullah, rakı dolu bir maşraba dayamasın mı? Eyvallah emme haramdır, hem de bizde yasaktır dedim. Subay tercümana dedi ki: "Vay Türkoğlu, korkuyorsun ha? Güllelerimizden, tüfeklerimizden, gemilerimizden korkmuyon da, zehirimizden gorkuyon ha öyle mi? İşte biz sizi muhakkak bir şeyle gorkturuz" demez mi?

Vallahi gorkan köpektir diye bağırdım. Mevlâm affetmiştir. İstersen öldür. Subayla bir toka ettim, bir yudumda çektim. Allahın belâsı gözümden alav çıkarttı emme, gavura, Türk içkiden ağlıyor dedirmemek için belli etmedim. Erler el çırptılar. Subay bana beraber yemek yiyelim dedi emme ben kabul etmedim. Sonra öyle üstü beni aldılar, sakallı bir gomutana götürdüler. Etrafımda sırmalı subaylar fırıl fırıl dönüyorlardı. Anladım ki bizim paşalar gibi... O herifle de tohalaştık. Binbaşına selâm söyle, bizim hediyeyi de o kabul etsin dedi. Resmi selâm ifadan sonra çıktım. Yakalandığım yere geldik. Orada bizim palanlı gatır nah böyle geline geline dönmüştü.

?,korcşö.(ackığ

— Bunlar ne? dedim

— Yemiş, yemiş dediler.

— Biz hediyeye hediye gabul etmeyiz dedim. Olmaz darılırız dediler. Heriflerin canlarına okuyoruz, bari dargın öldürmiyelim, galpleri gırılmasın, dedim, gatırı çektim... Yola düştük. Subay yanıma biraz daha sokulup elime bir kese sıkıştırmaya kalkmaz mı? Geri verdim. Biz su satmıyoruz dedim. Şaşırdı. Artık bizim siper yakındı. Arkamdan: Eyvallah, eyvallah diye bağırıştılar. Ben de döndüm: Guguk diye bağırdım.

---

düştüğünün ikinci günü demir parmaklıkların ötesinden anlatmıştı. Hikâyesini bitirdikten sonra ilâve etmişti:

«Cahillik ettik, bir öğkeynen oldu, nidelim. Hokumatın ganununa boynumuz gıldan ince» onu teselli için söylediğim bütün sözleri çarığının burnunu parmaklık demirine vurarak dinledi ve şöyle cevap verdi:

«Değindi bahalım, emmi oğlu, bir umudum sende, kanun görmüş adamsın hakkımı zayettirme gayrık».

S O N **Mehmet ALTINSOY**

KOCASIZ IZLAR

Kocasız kızlar, ailelerde çekilmez bir gaile haline geldi. Erkekler evlenmiyor. Âdet ve anane bozuldu.. Şu devirde harama uçkur çözmiyen, karı araksında gezmiyen kaç genç gösterebilirsiniz!.. Kimsenin, kimseye itimadı yok... Şu devirde evlenme bir baş belâsı... Öyle diyor gençler: "Bekârlık sultanlık... Evlenip te başıma belâ mı getireceğim". Gençlerin dediği bu... Öyleya cinsi lâtiftten sokakta istediğin kadar var... Eskiden evlenmek istiyen erkek: "Şu evden çıkıp gideceğim". Koca istiyen kızlar da "Allah canımı alıvere" derlermiş.. Şimdi zamane gençlerine göre ev diye, aile diye bir şey yok.

Şimdikiler, evden çıkmak değil, eve girmekten korkuyor. Kızların da "ölüvermesine lüzum yok!.." Ölüverecek sözü, şimdi "geliverecek" oldu. Sevgilisi gelecek... Onu bekliyor. Sinemaya, yahut gezmeye pardon, tura çıkacaklar... Çocuklar böyle hergün eğlene, kızlar soyadını değiştirmeden evlenedursun, ne olursa babalara, analara oluyor. Kızlar büyür, bidayette çıkan taliplere verilmez.. Daha iyisi, daha iyisi beklenir. analar, babalar bekliyedursun, hanım kızın bekliye bekliye canı çıkar. Çok duran karpuz gibi içi boşalır. İnsan biraz yaşlandı mı artık müşterisi çıksa bile kimseyi beğenmez olur. Herkese bir kulp takar. Kırk dereden su getirir, evlenmez. Çünkü artık suyu çekilmiştir. Ben kabahati kızlardan çok, erkeklerde buluyorum. Evleneceğiz diye genç kızlarla münasebette bulunurlar. Zavallılar da hemen aldanıp, sevinirler. Söz "ebediyete, ezeliyete" intikal eder. "Ebediyen seni seviyorum; ezeliyen seni seviyorum" gibi nağmeler, aşk mektupları gelir, gider... Bu ezeliyetler, ebediyetler nihayet kızı iğfal etmek içindir. Her şey bozuldu mu tamam... Bizim aslanı bir başkasiyle görürsünüz. Erkek herşey!.. ördeğin suya girip çıktığı gibi girer çıkar. Şöyle bir silkinir üzerine bir şey bulaşmaz. Fakat kız, kadın olmuştur. Onun düşüşü bir şeylere benzemez.. Ben şahsen "erkek her istediğini yapabilir, fakat kadın asla" bu fikrin düşmanıyım. Kızların gibi, genç delikanlıların da bekâreti olduğuna inananlardanım. Ben erkeğim diye haşa huzurdan her b... ye... Sonra bunlarla öğün! İşte bu olmaz!.. Aile müessesesini yıkan kadınlardan ziyade, erkeklerdir. Biz bu zavallıların neler çektiğini biliriz. Hiçbir insan, erkek olsun, kadın olsun, Allahın kendilerine bahşettiği imkânları kötüye kullanmamalıdır. Evlenme iki başlı fedakârlığa dayanan bir mukavele, anlaşmadır. Karşılıklı yardımlaşma, ister, Evlenme meselesi, kocasız kızlar meselesi hakikaten bir dert., Düşünün bir ailenin yetişkin 4 kızı var. Kimsenin istediği, kuyruk

www.ulkunet.com

MİZAH SAYFAMIZ :

Gülünç Hakikatlar !.

SAHTEKÂRLIK ŞAHESERLERİ

İslâm milletleri içinde ve bütün dünyada Türkler ahlâklarıyla temayüz etmişlerdir. «Asyanın Üstünlüğü ve Düşkünlüğü» kitabının müellifi F. G. Kanunî Sultan Süleyman devrinde İstanbulda yetmişikibuçuk milletin, dinin, dilin kaynaştığı bu yerde dört sene içinde zabıtayı alâkadar edecek dört hâdise olduğunu kaydederki bu hayretlere şayan bir meseledir. Şimdi İstanbulun alelâde bir semtinde 4 yıl değil, 4 ay değil, hattâ dört hafta değil, 4 günde zabıtayı ilgilendiren kimbilir kaç hadise zuhur ediyor?! Ne kanunlar, ne polis, ne jandarma bunları önliyemiyor! Kanunu, jandarmayı, polisi içimizde, vicdanımızda hissetmedikçe bütün bu dış gayretler, teşkilâtlar boşuna... Kısaca kanun polis korkusunun yerine Allah korkusunu kaim kılmadıkça, bütün gayretler boşuna...

Pazara gidiyorsunuz! Meselâ Ankara pazarlarından birine.. «Besili hindi var hindi!.. Yağlı tavuklar !..» Köylüler, tavuk, hindi satıyorlar.. «Beyefendi hele bir bak, sap sarı yağ !..» Bakıyorsunuz hakikaten sapsarı.. Yokluyorsunuz et namına bir şey yok!.. Bu nasıl olur ? Hem sarı, yağlı, hem etsiz.. Kimin aklına gelir birader. Meğer hindilere, tavuklara atebrin yutturmuyorlar mı imiş !... Tavuk olsun, hindi olsun hapı yutunca sapsarı bir renk alıyor. Aman Allahım, kurnazlığın, sahtekârlığın bu kadarı görülmüş mü? Başkaları atom keşfederken bakın bizimkiler neler keşfediyorlar!.. Ne zekâ, ne zekâ yarabbi !...

Bir arkadaşım anlatmıştı. Diyarbakırda akrep çok olurmuş. Bir zamanlar belediye ilân etmiş. Kim bir akrep getirirse 5 - 10 kuruş vereceğim diye.. Birkaç madrabaz dişili erkekli bir hayli akrep toplarlar.. Bir araya korlar, çoğaltırlar.. Bu suretle belediyeden bir hayli para sızdırırlar. Bu işi bir gelir menbaı haline getirirler.. Akrepleri toplıyacağımıza akrepten de beter olan bu insanları toplamalı...

İnsan pazardan bir şey almıya doğrusu cesaret edemiyor. Nerdeyse yumurtanın sarısını bile çekecekler içinden...

Geçen kış şahit olmuştum. Açıkgözün biri donmuş limonların içini boşaltmış.. İçine su doldurmuş. Samanpazarındaki köşe başına durmuş. Bir elinde bardak, diğer elinde limon bir sıkıyor. Yarım bardak su... Alan alana... Yarım bardak su amma bu su limon suyu değil, baraj suyu.. Ne cıvık sulu insanlar var yarabbi..

Dört yıl evveldi. Yumurta alıyordum. «Bozuk mu ulan» dedim. «Vallahi beyim» dedi, «Şart olsun taptaze !..» «Ulan dur!.. Şart etme Allah müstahakını versin» demeden şart etti gitti... Yumurtaları bir bir kırdım. Hepsinin içi kan değil mi imiş? Ne hale geldiğimi siz düşünün. Bir yumurta için, birkaç kuruş için avradı boşamak.. İçimiz bu kanlı yumurta gibi bozuk. Beyhude yere partilerden medet ummayın. Siz, biz, hepimiz kendimizi temizliyelim.. Öyle yumurtanın öyle civcivi olur. Peygamber ne güzel söylemiş : «Her millet lâyık olduğu hükûmeti bulur..»

Konyada Amerikalılar tayyare meydanı yapıyorlar.. Herifin biri bir kolayını bulmuş. Bir eşek, dört teneke, tenekelere benzini doldurur.. Güya su taşıyor.. aşırırmış.. İş okadar tekrar edilmiş, talim edilmiş ki, bu işe eşek te alışmış.. Eşeğe tenekeleri yerleştirince, kendi haline, arkada adam olmadan, kimsenin görmiyeceği dolambaçlı yollardan geçer gidermiş. Bir gün gâvur bunu görür.. Vay anasını der, bunların eşekleri de hırsızmış !...

Bir zamanlar dünyaya ahlâkı ile örnek olan bu milleti ne hale getirdiler bir görün.. Söve söve bitiremedikleri padişahlar devrinde Avrupa içlerine çıkan Osmanlı ordusu, gâvur topraklarından geçerken bağların uğrarlar.. üzüm yerler. Bakarlar ki sahipleri yok.. Herkes ne kadar üzüm yemişse o kadar akçeyi tevekkelerin kütüklerine bağlarmış... Ya şimdi ?!. Hırsızlık bir nevi açıkgözlülük, becerikllik haline geldi. Şimdi birisi hırsızlık yaptı mı gayet tabiî karşılanıyor. «Ne yapsın herif aç», Herkes hırsızlık yaparmış ama derece derece imiş.. Kimi 10 lirada, kimi 100, kimi 10.000, teslim olurmuş.. Şu ağız yokmuymuş, şu ağız, boğaz... muhakkak yermiş.. Çalarmış...

Her devirde hırsızlık yapanlar görülmüştür ama hiç bir zaman hırsızlık, halk arasında bugünkü kadar mubah sayılmamıştır.

Bina yapmak, yol yapmak, hattâ fabrika kurmak kolay!.. Fakat îman telkin etmek, bir cemiyeti ahlâklı yapmak, onu yola getirmek zor, bağzan da imkânsız... Bizimkiler «yaptık, yarattık» diyenler neyi yapıp neyi yıktıklarını bilseler, bilirler ya!.. milleti bir düşünseler intihar ederler...

Korkunç bir rakam!..

Sağlam bir yerden işittiğimize göre İnönü'nün 350.000 çerçeveli fotoğrafı ortadan kaldırılmış. İçlerinde 300 - 500 liraya mal olan büyük tablo fotoğraflar var. Biz asgariden hesaplıyoruz. Her fotoğrafa 10 lira gitmiş olsa 3.500.000 lira eder. Bu zavallı milletin paraları nelere, nerelere harcanmış! Bir de utanmadan hesap sorun diyorlar. Biz bu adamların yalnız kendilerine değil, suratlarına, suretlerine yüzbinler, milyonlar harcamışız!. Zavallı millet seni kaç türlü soymuşlar!...

AKIL VE YERİ

İnsan dimağı ile uğraşan alimleri en çok meşkul eden meselelerden biri, de insan kafasında aklın yerini bulmaktır.

Akıl nasıl bir şeydir, nasıl işler, yeri nerededir? v.s.

Alimler kendi kendilerine sordukları bu suallerin cevabını veredursunlar... Biz, bizim Türkiye'de bilhassa şehirlerde yaşıyanların akıllarının nerelerde olduğunu keşfettik. Bu keşfe göre:

1) Birçoklarının akılları henüz ayaklardadır. Bu grup sabahtan akşama kadar, kaldırımlarda, mecmualarda, sinemalarda baldır bacak seyretmekle vakit geçirirler. Zamane gençliğinin heyecan merkezi olan stadyomlarda ayakları alkışlıyanlar, da bu sınıfa dahildir. Öyleya, ciddi bir mesele olsa, meselâ bir alim, bir sanatkâr bir yerde konferans verse 3 - 5 genci bir arada göremezsiniz. Alkışlanan kafalar değil, ayaklardır. Söz ayağa düştü, meselini akıl ayağa düştü şeklinde değiştirebiliriz artık. Şu çok söylenen «ayak takımı» tâbiri bundan çıksa gerek. Bizdeki spor kulüplerine «ayak takımı» desek daha doğru. Böylece lisanımız yerli bir tâbir de kazanmış olur İnkılapçı C. H. P. aklı yukardan aşağı, kafadan ayağa düşürdüğü için ne kadar öğünse hakkı var. Doğrusu büyük inkılâp..

2) Ayaklardan biraz daha yükarı çıkıyoruz. Şimdi geldik işin sıklet merkezine.. Sırt orta uzuvlarda.. Büyük bir ekseriyetin akl fikri de burda... Yok dünya bunun üzerinde dönüyormuş. Yok dünyanın mihveri bu imiş!.. Başka ne için yaşıyormuşuz, Bir sürü edepsiz lâf... Şehvet felsefesi... Aklın, da, tefekkürün de merkezi orasıdır.

3) Şimdi geldik mideye: Bu tip insanların en iyi misal.. C. H. P. tipidir. Göbekli, ensesiz Galantor. Bunlar şu fakir ve sefil memlekette daha fazla yiyebilmek için ellerinde husus doktorlarının verdiği iştah ilâcı reçetesi, hususi otomobilleriyle eczane eczane dolaşan asansörle inip çıkan kimselerdir. Çok yağlı ve tatlı yediklerinden hemen ekserisi karaciğer şeker hastalığına tutulur. Bir şey yiyemez hale gelirler. Tabii bu, da Allahtan...

---

kaldırdığı yok! Atmak istesen atamazsın!.. Satmak istesen satamazsın!.. Dert mi dert...

Eskiden evde 15 - 16 yaşını geçen kız bulunmazmış!.. Şimdi böylelerine "daha çocuk, vatki değil!" diyorlar. 20 - 25 yaşına gelir yine çocuktur. "Yavaş yavaş, otursun babasının evinde" denir... Biliyorum bu, ailelerin tesellisidir. Zavallılar kendi kendilerini aldatıyorlar. Aileleri, cemiyeti, kadını bu hale getirenlere ne dersin!

Biz kadına hürriyet verdik, onu kafes arkasından kurtardık, diyenlere ne dersin!.. Bir defa daha söylediğimiz gibi: Evet onlar kadını kafes arkasından kurtardılar amma sokakta kafeslemek için...

Zaten dünya bir kafes... Herkes herkesi kafese koymağa çalışıyor. Milletler milletleri, partiler partileri, erkekler kadınları...

Ben partici olsam yazacağım afişlerin, yapacağım propagandanın başına şunu yazar, şunu söylerdim: "Kocasız kızlara çeki bulacağız." Bak sen o zaman gelecek ara....

www.ulkunet.com

Bayilerin Resmigeçidi!..

Cumhuriyet bayramında herkes geçti amma bizim bayiler geçmedi. Onları da ben geçireceğim: Üç sayıdır bu geçid resmi devam ediyor. Şimdi küçük bayilere geldi sıra.. Küçük dedik diye sakın bu bayilerimiz kızmasından.. Yerleri küçük... Sürümleri az!..

ARDAHAN: A. Kaya.. Kaya gibi sağlam. Biraz fazla bekletir, bekletir amma sonunda gönderir. Perakendeci değil. Toptancı..

AKÇAKOCA: M. Beler.. Geç. Akçakoca bayii insanın saçını, başını ağartır, kocatır.

ALAÇAM: M. Okumuş: Okumuş adam böyle olur mu canım. Yazdıklarımızı hiç okuduğunuz yok galiba.. Şimdiye kadar 10 para göndermediniz!..

ACIPAYAM: M. Akim.. Şimdiye dek 500 Kr. göndermiş.. Bütün işlerin akim kalmaması Acıpayam bayiimizle tatlı tatlı konuşabilmek için biraz daha alâka.. Mamafih size itimadımız tamdır. Selâmlar.

AYANCIK: R. Aslan Karakuş! Karakuş!.. Hiç gelmedi parakuş!.. Bozulacak arakuş.

ALANYA: MEHMET Temiz.. Hemşerim be... Ne o vurdumduymazlığın.. Geç canım sende...

ADANA: Veli Soyaldım.. Dürüst adamdır amma biz mecmua gönderiyoruz adama... Diğer bayiler kızıveriyor. Hele Gezginci... Sen var mısın.. Yok musun?..

ATÇA: Ali Yaman.. Bu arkadaş gazete bayii değil.. Hususidir. Bizden mecmua, kitap istedi gönderdik. B. A. Yaman mektubunuzu ve parayı aldık, teşekkürler.

AKSARAY Süleyman Çıray.. Haklı şikâyetlerinizi bu arkadaş sitemle karşıladı. Nazlandı. Pek öyle nazlı adamlarla geçinemiyoruz.

AKSARAY: Şinasi Terzioğlu... Doğrudur. Dürüsttür. Amma Aksarayda hareket yok. Durgun... Neşriyat Müdürümüz Aksaraylı olduğundan herhalde.. Nedense hemşeriler, hemşerilerini küçük görürler.. Ha falan deyiverirler. Ben şöyle iken, o böyle idi. Ben şu kadarken o bu kadardı... Falan filân.. Bizim Akseki de öyle..

AKSEKİ: Ahmet Alpaslan: Bizim Aksekide gazete bayii falan yok!. Hemşerimiz Ahmet Efendi bizim dergilerle elinden geldiği kadar meşgul oluyor. Sağolsun.

Aksekide hiçbir mecmua ve gazete satılmaz. Akseki liler okumazlar, okuturlar. Vermezler, alırlar... Malûmya hoca ve tüccar milleti.

AFYON: Hüseyin Çetinalp - Köprü başında (G. Bayii).. Bu arkadaş yeni zuhur etti. Dürüst, temiz, müslüman bir genç... Hararetle tavsiye olunur.

AFYON'DA: A. Şeref (Ayyıldız pazarı) için dürüst fakat biraz ağır demiştik. Köprüyü telâşlanmadan ağır ağır geçmişti. Şimdi biraz da değil çok ağırlaştı. Nüzul mu indi yoksa... 9 - 10 sayıların yüzlerce mecmuanın, Broşürlerin, kitapların parası duruyor.. Lûtfen bir zahmet edip te gönderse iyi olur.

ANKARA: Ali Rıza ÖZER: Denizciler Cad. kitapçı. Ali Rıza şair - garip bir Anadolu çocuğu.. Çok temiz, çok saf... Bütün milliyetçi dergilerin bayiliğini üzerine aldı... Kâr da gözetmez. Onun kitaplığı, Ankara'da bizim köşemiz haline geldi. Dergilerimizin eski sayıları, Serdengeçti'ye ait diğer kitaplar.. Orkun, Mücadele gibi dergilerin Ankara bayiliğini yapmaktadır.

BURSA: Karlıova Kitapevi. (Setbaşı Namazgâh No. 13). Bu kitapevi ile münasebete yeni giriştik. Çok memnunuz. Herkese tavsiye ederiz.

BALIKESİR: Balıkesirde Veli Dinç bizim işleri karıştırdı. Şimdi R. DADAN'a gönderiyoruz. Adresi R. DADAN. Yeni Sinema yanında (G.B.) Balıkesir).

BOĞAZLIYAN: M. Metin. G. Bayii. Boğazlıyan için söyliyeceklerim boğazımda kaldı. İş yok!.

BİRECİK: S. Fincan. G. Bayii. Hakeza. Fincan fincan içinde.. Ya bizim paralar neyin içinde.

BİGA: B. Arslan G. Bayii. Geç, geç.

BABAESKİ: Şimdiye kadar ne bir mektup aldık, ne beş para.. amma da vurdum duymaz babacan ademmiş ha şu Babaeski bayii.. Bu kadar da eskitmek olmaz!..

BİGA: Hasan Alkış (Kitapçı).. Şimdi bu zata gönderiyoruz. Daha tecrübe etmedik. Sağlık verdiler.

BEYŞEHİR: Adnan Özkaya (G. Bayii). Doğrudur, dürüsttür.. Selâm ve saygılar.

BULANCAK: Bulancakta bizim dergileri yayanlar gazete bayileri değil.. Dostlarımızdır. Bilhassa ideal arkadaşımız Halil İbrahim Güngör ve V. Telli'ye sonsuz teşekkür, selâm ve saygılarımızı tekrarlarız.

BOYABAT: Burada da mecmuamızla dostlarımız ilgili. Bayimiz yok.. Bekir Bey kardeşimize ve arkadaşlarına sonsuz teşekkürler.

BULDAN: Akçe Gişesi (G.B.) Akçeniz kalmaz. Namuslu adamdır. Selâmlar.

BODRUM: Kâmil Cingöz (Bakkal). 24.6.950 7.67 kr. göndermiş. Fena değil. Az bir borcu var.. Fazla kelâma lüzum yok!.. Selâm ederiz.

Bayilerin resmi geçidi maalesef burada bitmedi. Diğerlerine gelecek sayımızda devam edeceğiz!.

HAÇ HAKKINDA

(Başı Sayfa 6 da)

ları. Bir taraftan memleketi kızıl felâket öbek öbek yakar, binlerce işsiz açıkta kalırken, yangın yerlerinde tüten masumlar inlerlerken hastalara bakılamaz bir halde hastahaneler yetişmezken, kızıl cehennemden fırlatılıp atılanlar anayurdda sıcak ağuç ararlarken bu güne kadar Türk tarihinde görülmemiş bir hac akımı oluyor da kimse bu müslüman insanları irşada koşmuyor. Ve hak yolunu göstermiyor, Ne yazık.. Diyanet işlerinin bu vadide faaliyeti acaba lâyisizme muhalif midir!?.. din dünyası disiplinsiz, başı boş mu bırakılmalıdır?!...

Dr. Şerif KORKUT

BAYİLERİMİZİN DİKKAT NAZARINA

12. sayı elinize varır varmaz, 11. sayıdan kaç adet gönderilmişse onun parasını hemen yollayınız. İade varsa kalsın. 12. sayının iadeleri ile birlikte yaparsınız. 11. sayıdan satılmıyanların parasını 12 nin satılanlarından çıkarırsınız. Velhasıl paraları kesintili, kısıntılı göndermeyin. İadede acele etmeyin. Geç çıkıyoruz. İlân veremiyoruz.. Çıkış zamanımız belli olmadığı için Serdengeçti'yi unutuyorlar.. Diğer bir ricamız: Bazı bayilerimizin meselâ "Uşak" bayiimiz Zihni Acarın yaptığı gibi para havalesinin kenarına gönderilen paranın, kitapların mı, mecmuaların mı kimin, neüin, hangi sayının, kaç adet dergi veya kitabın parası olduğunu yazıverin.

ABONELERİMİZDEN RİCAMIZ

Allaha çok şükür güç belâ 12. sayıyı tamamladık. 6 aylıklar çoktan, senelikler de bu sayı ile bitti.. Senelik (300 Kr.) abonelerimize ayrıca "Türklüğün Perişan Hali" kitabımızdan da göndermiştik. Bizde 10 para alacakları kalmadı. Bilâkis 80 Kr. borçları var. Altı aylıkların hakeza.. 150 Kr. da onlar borçlu... Bu tabii ilk sayıdan itibaren abone olanlar için. Sonradan olanlar: Hangi sayıdan itibaren aldıklarını, ellerine kaç sayı mesmua geçtiğini ve bize ne kadar para gönderdiklerini bilirler... Herkese ayrı ayrı mektup yazmıya imkân yok!.. Lûtfen, çok rica ediyoruz, herkes ne alıp ne verdiğini hesaplasın, ona göre abonesini yenilesin.. Hiç korkmayın, bizde kimsenin 10 parası kalmaz.

Serdengeçtiyi nefesimiz çıkıncaya kadar çıkaracağız.. Bize bu yolda yardım ediniz. Selâm, sevgi ve saygılar...

Şimdi doğru postahaneye... 150 - 300 kr. ne olacakmış demeyin. Damlaya damlaya göl olur. Bizim en zayıf tarafımız madde tarafımızdır. Sizin gönderdiğiniz paraların 5 kr. bile boş yere kendi zevkimiz, keyfimiz için harcamıyoruz. Asgari hayat şartları içinde yaşıyoruz. Bütün gayemiz Serdengeçtiyi ayarlı, kararlı bir hale sokmak, bu davanın maddî mesnedini hazırlamaktır.

SERDENGEÇTİ

İDAREHANEMİZDE BULUNAN KİTAPLAR

Bu kitapları isimleri, % 20 tenzilâtlı, fiatları ve müellifleriyle birlikte bildiriyoruz:

1) **Türkçülüğün Esasları: Ziya Gökalp**..... 120 Kr.
2) **Türklüğün Perişan Hali: Osman Yüksel** ..... 80 "
3) **Bir Nesli Nasıl Mahvettiler?.. Osman Yüksel**..... 20 "
4) **Kükreyiş (Şiirler) S. Ertürk** ..... 75 "
5) **Bir Yağmur Başladı (Şiirler) B. Sıtkı Erdoğan** 75 "
6) **Türkçülük Davası ve Türkiyede İşkenceler H. Tanju** 40 "
7) **Bir Yol Göründü (Şiirler)** ..... 25 "

Edinmek istiyenler P. K. 353 Ankara adresine posta pulu ile müracaat etsinler.

Serdengeçti'nin 3 - 4 - 5 - 8 - 9 - 10 - 11 sayıları mevcut. Fiatları 30 Kr. Aynı adrese müracaat.

SREDENGEÇTİ

Sahibi ve Neşriyat Müdürü: **Müstecabi YÜKSEL**

Muhabere ve havale adresi: P. K. 353 — Ankara

ABONE ŞARTLARI

Posta hesabiyladır.

6 sayısı 150 12 sayısı 300 Kr.

Yabancı memleketler için

6 sayısı	200 kuruş
12 sayısı	400 kuruş

YENİ MATBAA - ANKARA

www.ulkunet.com